

"Dacă vor tăcea aceștia, pietrele vor striga."

(*St. Evanghelie după Luca 19, 40*)

CUVÂNTUL LEGIONAR

Periodic al românilor naționaliști creștini

- în duhul NAȚIONAL CREȘTIN al lui Corneliu Zelea Codreanu -

Anul III, Nr. 33, MAI 2006

Apare la jumătatea lunii

1 leu nou (10.000 lei vechi)

Director: NICADOR ZELEA CODREANU

CUPRINS:

- Ideologie* Spre cunoștință: trădări de țară
- Lig-zag pe mapamond* New York
- Atitudini* Petarde în loc de aplauze
- Actualitate* "Centura" politiciii – mai
- Reportaj* Patru popasuri de aducere aminte
- Carte legionară celebră* "Pentru legionari" (I)
- Aparitie de carte* Mișcarea Legionară
- Diverse* "Oamenii anului" aleși de evrei
Români valoroși "uitați" (II)
Semnificația creștină a numelor (II)
- Correspondență* Un savant de renume
- In memoriam* Ion Ogoranu, Flor Strejnicu
- Concurs, Poșta Redacției*

Hristos a înviat!

UCIGAȘI BUNI, UCIGAȘI RĂI!

Mirare. Nedumerire. Stupefacție. Uluire. Indignare. Consternare. Mânie.

Președintele României (oficial, cu acte), președintele Românilor (pe dracu!), Traian Băsescu, era pus de societatea civilă din România în fața unei dileme, în fața unei "subiective" și "controversate" afirmații la care trebuia să răspundă oficial, consecință a funcției pe care din păcate o deține: că Atlantida s-ar fi aflat undeva în Marea Egee și nu în Caraibe, cum susțineau alte teorii! De fapt ambele locații sunt niște presupuneri și cu răspunderea pentru imaginea proprie pe care și-o dregă prin cârciumi și pe stadioane, dar mai ales cu grija pentru români, nu poate și nu trebuie să răspundă decât în urma unor cercetări conduse de cine? de istorici, vezi bine, străini, vezi bine, străini de cauză și de suferințele milioane de români, dar obiectivi, vezi bine, care nu țin nici cu Caraibe, nici cu Egee!

Doamne, ce m-am apucat să scriu ... Mi-a luat Dumnezeu mințile: ce Atlantidă, care Atlantidă; stai, iertare, vroiam de fapt să scriu despre cea mai mare catastrofă abătută asupra lumii, despre autorii și,

tot el, promotorii acestui flagel și, în cazul în speță, despre comunismul ucigător din România, despre care Traian Băsescu a auzit câte ceva - dar nu are dovezi!... Care cancer, care tifos exantematic, care

tuberculoză, care diabet, care sifilis, care spitale psihiatrice pline, care SIDA - picături în Marea Neagră: comunismul bolșevic a fost și este, în parte numai, dar încă hotărâtor, marea catastrofă a acestei țări!

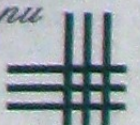
O să zică niște tovarăși și, din păcate, și niște domni, că am făcut o fixație cu tov. Președinte, și îi asigur că chiar așa și este, dar poate sunt nedrept sau am pretenții exagerate cerându-i să fie obiectiv, logic și rațional; stai de fapt și te gândești ca tot românul și ca tot creștinul: ce este bietul om (nu Băsescu!), un fir de nisip pe plaja pământ, o jucărie în mâna soartei, în mâna lui Dumnezeu... Cum care Dumnezeu? Dumnezeu din cer!

În fond, face fiecare ce poate, nu ce vrea! O frunză în bătaia vântului! "Vânt de răsărit", "vânt de apus", că oameni suntem și nu te poate nimeni condamna când te zbați pentru o bucată de pâine!

Bietul domn președinte, a fost, cum spuneam, pus în fața unei mari dileme: este în asentimentul "Înălței

(continuare în pag. 2)

Nicador Zelea Codreanu

Porți" să condamne comunismul sau nu; descărcăreț ca tot omul care a trecut cu "vasul amiral al flotei comerciale române" prin strâmtoarea Skagerrak, ce și-a zis: lasă-i pe ei, adică pe dumnealor, să hotărască dacă este de condamnat sau nu comunismul! I-a făcut pe dumnealor purtători de cuvânt ai poporului român! Care dumnealor? Păi alde Tismăneanu, Oișteanu, Ioanid sau Manolescu, Patapievicu - numai bărbați integri și hotărâți pe treabă; să-l fi uitat oare pe Brucan? Oricum, timpul nu este pierdut și ne lipsește.

Când în vară, naiv, în buna mea credință lansam un apel "național" la strângerea celor 100.000 de semnături capabile să decidă Parlamentul României să declanșeze procesul comunismului, nu avusesem înțelepciunea de a prevedea două lucruri:

- unu, că cei care aveau sarcina organizării aveau posibilitatea să pună în discuție doar aspectele care nu le-ar fi distrus imaginea în fața istoriei și în fața umanității, aveau posibilitatea să arunce vina pe alții, căci voi arăta că există două perioade distincte și două grupuri criminale, responsabile de marea catastrofă a românilor;

- doi, că se va ajunge înainte de acest proces (care, în împrejurările create, fiți siguri că va avea loc) la apariția acestei comisii, idee "sugerată" d-lui președinte Băsescu care a preluat-o cu entuziasm, și care comisie, în mod logic, va fi parte în proces, ocultând autorii reali ai dezmățului sângeros din 1944 în 1964.

Nu la mult timp după lansarea de către "Cuvântul Legionar" a apelului mai sus amintit, pe un post de T.V. și la o oră de mare audiență avea loc o discuție la care participau doi invitați: Radu Ioanid de la Muzeul Holocaustului din Washington și Andrei Oișteanu, amândoi vorbitori de limba română și chiar mai mult decât atât, care, printre altele, declarau că este necesar un proces al comunismului, motivându-și afirmația cu ceva de genul "lămuririi unor probleme". Nu mai țin bine minte argumentele în favoarea declanșării procesului, atât de neașteptată mi s-a părut declarația; în paranteză fie spus, orice proces are ca scop stabilirea unor adevăruri și darea unor sentințe??

Eram deci, revenind la emisiunea T.V. de care aminteam, surprins de inițiativa celor doi, căci adevărul în legătură cu masacrarea românilor din Basarabia în special între 26 iunie 1940 și 3 iulie, și în tot anul care a urmat până la reocuparea Basarabiei de către trupele române în 1941 și apoi din 1944, dezmățul criminal din Basarabia și din toată țara, care are ca autori principali comuniști evrei (comuniști de circumstanță), nu ar fi făcut decât deservicii conaționalilor acestor procurori, acuzatori de serviciu ai poporului român. De abia după aceea mi-am dat seama că lecția stalinistă era bine însușită în această situație, căci "nu contează cine votează, ci contează cine numără voturile". Parafrazând, nu contează realitatea, contează cine pune procesul în scenă.

În continuare, societatea civilă a prins curaj (a prins din zbor sau din eter, sau din telefon), declanșând prin diverse asociații și fundații, mai bogat sau mai puțin bogat subvenționate de "anonimul" sau niște "anonimi", un oarecare târboi (așa era programarea în timp), "fortându-l" pe săracul domn Băsescu să decidă chiar așa cum trebuia, să numească pe cine trebuia ca să stabilească printre alții pe vinovații genocidului împotriva poporului român, vinovați de moartea a cel puțin 300.000 de români pe teritoriul R.P.R. și alte sute de mii pe teritoriul Basarabiei; și am vorbit numai de morți, căci și dl. Ioanid, cu figura angelică a domniei sale, nu ne acuză pe noi, românii, decât tot de morți, holocaustul din România.

Să nu o mai luăm pe după piersic: dl. Băsescu este convins că numirea unor evrei în comisia de cercetare a unor crime și a distrugerii fizice și morale a românilor în timpul comunismului, în care populația evreiască din România a dat tonul, a stabilit amploarea și a executat în parte genocidul comunist, ar fi drumul cel mai scurt și mai sigur spre adevăr. Cinismul domniei sale este categoric inegalabil și poartă marca stalinismului din perioada de glorie!

Iată însă că lecția a fost prinsă din zbor și de alții. Au apărut niște foști și actuali tovarăși de nădejde care nu vor să accepte că perioada de după 1964 a continuat să fie o catastrofă pentru poporul român, încercând (să mă ierte dumnealor), cu nerușinare, că de inconștientă (a se citi "prostie") nu îi putem suspecta - să prezinte perioada 1964-1989, adică perioada ceașistă, ca pe o perioadă încărcată de "realizări" tovarășului și ale partidului, benefice poporului român, dând exemple răsuflate cu "blocurile" "edificate" care oricum sunt mai bune decât nimic, dar care în realitate nu erau decât o prelungire a planurilor de control, încalzarmare, strămutare a populației (în special a celei rurale), de desființare a personalității omului și a oamenilor - puse la cale de un regim care vroia să se transforme în turmă de necuvântătoare. Al doilea argument, cel al creării unei industrii de către comuniști, este la fel de șubred: când crezi industrie există niște reguli simple care nerespectate transformă orice bună intenție într-o catastrofă. Ca să înțeleagă și acești tovarăși, le voi explica simplu: orice industrie are nevoie de două lucruri de bază: materie primă și piață de desfacere. Când aduci minereul de fier din Brazilia și din India cu zeci de vapoare care circulă într-o neîntreruptă navetă 360 de zile pe an, când te scumpești la țărâțe și achiziționezi patente industriale date la coșul de gunoi de alții, producând marfă pe stoc, umplând suprafețe enorme cu camioane, tractoare, combine agricole, utilaje și altele mai puțin vizibile, oricum nedorite de nimeni nici la prețuri ridice care nu acoperă nici jumătate din prețul de cost, toate au fost acoperite de la gura a 20 de milioane de români care stăteau la cozi interminabile și de multe ori fără să apuce o pungă de capete și gheare de pasăre să-și astâmpere foamea - nu se poate evoca acum frumoasa viață din timpul terorii comuniste.

Am auzit de curând la televizor un imbecil care făcea apologia comunismului din partea nu știu cărui grup de amnezici și care aducea ca argument legea care prevedea și atunci libertatea cuvântului. Pentru așa niște persoane, care de abia pot lega două fraze, a fost libertate, căci nu aveau nimic de spus, iar cel mai înalt gând al lor se ridica până la înălțimea unei strachini cu mâncare.

A apărut în ultimul timp un curent de reabilitare a regimului comunist pus în scenă de niște nostalgici care prind curaj pe măsură ce guvernele de după 1989 o dau din ce în ce mai mult în bară; dau exemple cu șomajul, cu distrugerea unor industrii, cu lipsa de locuințe, cu pensiile de nimic, cu medicamentele și, în general, cu asistența medicală și socială. Fără discuție că au dreptate; păi dacă au dreptate, ce tot încerc eu să dovedesc? Păi nu v-am spus adineauri că stați prost, toți cei vinovați, cu, să zicem, memoria? Notați-vă odată pentru totdeauna, dacă nu vă duce mintea:

CINE A VÂNDUT INDUSTRIA PE DOI BANI, și ce trebuia și ce nu trebuia, CINE A FĂLIMENTAT MARILE BĂNCI, CINE A VÂNDUT PĂDURILE PE DOI BANI, CINE A VÂNDUT FLOTA LA FIARE VECHI PE DOI BANI, CINE A LĂSAT SISTEMUL DE IRIGAȚII DE IZBELIȘTE DE S-A DISTRUS, CINE A LĂSAT ÎN PĂRĂSIRE SISTEMUL DE DIGURI DE APĂRARE DE NE IAU APELE ÎN FIECARE AN,

CINE DECÂT TOT VOI, BANDIȚI COMUNIȘTI CARE AȚI CONDUS ȘI DUPĂ 1989 ȘI PÂNĂ ÎN PREZENT!!

CINE A GESTIONAT DEZASTRUL, DECÂT TOT VOI, PRIN LINIA A DOUA ȘI A TREIA!

Și acum să revenim exact la subiect: se profilează la orizont așteptatul "Proces al comunismului" în România. Cei doi mari vinovați, blestemați până în veac, comuniștii și uneltele lor dispuse să ucidă, să chinuie, să distrugă, să înjosească pe români, acei evrei care au acceptat rolul de călai începând de la secretari de partid din orice întreprindere, președinți de sindicat, directori, ingineri, șefi, contabili șefi, judecători, acuzatori publici, asesori populari, procurori, anchetatori, conducători mai mari sau mai mici de pușcării și lagăre, securiști de la Nicolschi și până la anchetatoarele care îi băteau pe deținuții politici peste organele sexuale - milițieni de sus și până jos, politrucci de la comitetul central și până la raioane și comitete orășenești, etc. etc., acum vor să își ia măsuri de inducere în eroare a românilor și nu numai, falsificând istoria, lucru cu care sunt obișnuiți și unii, și alții.

Își vor arunca vina unii pe alții, nu contează cu ce argumente și poate chiar acoperindu-se unii pe alții: comuniștii veniți pe tancurile rusești în 1944, cominterniștii evrei care au făcut legea în România acelor timpuri, gestionând teroarea și crimele împotriva tuturor românilor care nu le lingeau tălpile, și comuniștii neevrei (era să zic "români"), încercând să se prezinte ca niște patrioți români care pretind că ar fi complotat împotriva rușilor pentru a face raiul pe pământ în biata Românie.

Vreau să mai fac o precizare: cred că ar fi timpul ca fiecare persoană preocupată de soarta acestei țări să-și pună întrebarea: oare evreii comuniști de care vorbeam au fost instrumentele comunismului sau comunismul a fost instrumentul evreilor? Parcă ar fi o diferență!

Aud anumite grupuri de persoane declarând că ar trebui instituită o comisie, compusă din domniile lor, care să ia în mână prezentarea într-un eventual proces a activității comuniștilor care și-au dat adevărata măsură după 1964 când emigrarea evreilor în Israel îi scosese pe aceștia din joc; și cine sunt aceste persoane? Oameni care își dau arama pe față pe zi ce trece: unii care se declară mândri că au fost membri P.C.R., alții care nu dau încă astfel de declarații dar care, de exemplu, aduc la cunoștința unui auditoriu mut, nu de uimire, Doamne ferește, ci din inerție, că au informații că de fapt la revoluție au murit mai mulți oameni decât în lagărele comuniste, ca și când auditorii ar fi tâmpiți sau ca și când nu s-ar fi stabilit pe bază de documente toate aceste lucruri.

Voi încheia, făcând o scurtă analiză a poziției și situației Mișcării Legionare la ora aceasta.

Cei ce ne monitorizează să ia aminte: nu ați reușit, nici unii nici ceilalți, nici împreună cei despre care am vorbit, să ne distrugeți!

Mișcarea Legionară nu este un partid, nici o formație politică, nici o asociație ocultă, Mișcarea Legionară este un crez, o religie, o pădure pe care ați tăiat-o cu sălbăticie, dar din trunchiurile rămase au apărut lăstari viguroși, adaptați la viață!

Din ce în ce mai mulți oameni o evocă atunci când se gândesc la dreptate și la viitorul acestei țări; nu persistă în indiferență decât cei care nu ne cunosc cu adevărat și persistă în ură cei care ne-au fost totdeauna călai, și unii, și alții, și care acum scrâșnesc din dinți blestemând clipa în care puteau să ne stărpească "de la față la barbă albă" și nu au făcut-o.

Nu vă legănați în ideea că ați făcut legi represive! Faceți altele mai absurde, mai "democratice"! Aveți la dispoziție un legislativ crescut în spirit comunist, dispus să facă orice pentru încă o prezență între "aleși". Cu ce vă veți alege?

Nu vă bazați la infinit pe somnolența acestui neam! Românii sunt din ce în ce mai dispuși să judece atent toate gesturile voastre.

PS. Nu mai confundați pe dl. Becali cu Mișcarea Legionară; îi faceți și domniei sale un deserviciu, și nouă. Guduratul pe lângă președinte îl exclude din galeria oamenilor demni în care sperăm noi să îl așezăm.

P. PS. Nu pot să închei cu adevărat fără să mai spun ceva, relevant pentru beznă în care sunt oamenii de la care te aștepti să fie măcar informați dacă nu obiectivi. Aseară am ascultat la T.V., ca întotdeauna când pot, emisiuni cu dl. Cristoiu și C.T. Popescu. Un ziarist de talia d-lui Popescu continuă "să știe" că Mișcarea Legionară a fost și este o copie sau o prelungire a fascismului italian și a național-socialismului german! Jenant! Dl. Cristoiu spune că diferența între dl. Becali și legionarii se poate caracteriza în șase cuvinte: "Legionarii erau triști. Becali este vesel". Greșit! Legionarii erau ca orice tineri, cu bucuriile și tristețile inerente vieții. În câteva cuvinte: marea țară legionară a fost iubirea frățască ce îi lega pe oameni și care le-a dat forța morală bine cunoscută; când tot timpul îi sunt omorâți, schingiuiți, umiliți, închiși abuziv "frații", ce poți face, să joci tontoroiu?

MOTTO: *Imnul național*

Toate resursele, de orice tip, ale statului român, se pare că sunt cu dibăcie exploatare și manevrate în scopuri personale, de tot felul de conducători fără de suflet și milă față de neamul românesc, persoane ce s-au perindat prin fruntea statului, acolo ajungând tot pe seama naivității cetățeanului de rând, cetățean ce s-ar dori de către ei să fie cât mai ocupat, cât mai închis în problemele de zi cu zi pentru a nu mai putea fi în stare de judecată logică întru realizarea pericolului ce poate ieși oricând din noroiul în care se scaldă.

Ei, marii "granguri", mulți străini de sângele românesc - dar și javre de români cu suflet înstrăinat, s-au vândut la preț de nimic tuturor celor care le promit marea cu sarea și în realitate îi folosesc pe post de acoperire a afacerilor lor.

Și așa, cu ajutorul conducătorilor noștri, sintagma "nu ne vindem țara" este deja demodată și nici nu-și mai are sensul, însă a fost înlocuită cu mult mai comerciala sintagmă "cumpărați-ne la prețuri mici și aveți țara ca bonus".

Populația primește prea mult... prea mult circ, iar pâinea lipsește; cât despre cărțile ce dezvoltă imaginația și creativitatea, se vor întreba toți peste ceva timp "ce e alea".

Din seria "Cercul de Stat prezintă: ..." avem multe numere, care mai de care mai hilare și mai prostești, de exemplu scamatoriile d-lor Călin Popescu Tăriceanu și Mihai Răzvan Ungureanu cu **testamentul Gojdu**. Asta miroase de departe a trădare de țară și trădare a testamentului unui om ce și-a pus viața în sprijinul românismului. Cum este posibil, domnilor Prim Ministru și Ministru de Externe, ca litera testamentului lui Emanoil Gojdu să fie încălcată? Cum se poate ca averea sa să fie împărțită de România și Ungaria când acolo scrie clar că va fi donată tinerilor creștin ortodocși prin intermediul Bisericii Ortodoxe Române? Și nu e tot! Culmea culmilor este că în momentul de față averea lui E. Gojdu este administrată de un evreu (mă rog... cetățean israelian) prin fundația ce a luat ființă la București special pentru detumarea... mă scuzați... administrarea banilor marelui român. Biserica Ortodoxă Română se zbate în procese cu statul român pentru a obține administrarea moștenirii, iar eu (și aici vorbesc în numele tuturor camarazilor mei) sper ca justiția, așa oarbă cum e ea, să meargă și pe pipăite și să dea dreptate Bisericii Ortodoxe Române pentru că este singura instituție care după legile onoarei are dreptul de administrare asupra moștenirii.

Ciudat este că opinia publică nu are nici un fel de reacție la aceste vânzări, minciuni și trădări ce se petrec zi de zi în fața noastră. Așa de rău a ajuns neamul acesta din cauza cretinilor vânduți străinilor, încât nici dacă s-ar declanșa o exterminare sistematică a lui nu ar mai reacționa.

Iată o notă publicată în ziarul Ma'ariv din 15 febr. 2005, preluată de pe site-ul public al Comunității Evreiești din România:

"Noul ministru de Externe al României, dl. Mihai Răzvan Ungureanu, s-a întâlnit cu persoane din rândul evreilor, care au fost surprinse de faptul că d-lui vorbește puțin ebraica, urmare a studiilor făcute la Universitatea din Ierusalim. Dl. Ungureanu și-a făcut doctoratul în "Istoria evreilor din România" și în urmă cu câțiva ani a venit în Israel pentru specializare. Înainte de numirea în înalta funcție, urma să fie numit șeful "Centrului de studii evreiești" din orașul Iași. D-lui promovează cu devotament subiecte legate de poporul evreu, și acționează pentru introducerea unui program de învățământ legat de Holocaust, ca parte integrantă din programul general de învățământ în România..."

Și se mai miră unii de ce ministrul de Externe al României, dl. Mihai Răzvan Ungureanu (care vorbește ebraica, are studii la Ierusalim și "promovează cu devotament subiecte legate de poporul evreu"), nu promovează interesele țării pe care are onoarea s-o reprezinte în lume, interesele României!

Când reacționează câte unul la probleme grave cum ar fi problema de mai sus a testamentului Gojdu intervine câinele de pază al înstrăinaților: mass-media. Presă și televiziuni, vândute și ele marilor corupți, nu pot face altceva decât să ascundă cu mare dibăcie gravele abateri de la legile moralei ale stăpânilor lor. Și cum ziceam: când mai iese unul și face cunoscut adevărul în anumite probleme, mass-media îl lovește brusc, lipindu-l de pământ: dacă cineva îndrăznește să aibă o altă opinie și o mai face și publică, este brusc catalogat ca șovin, xenofob, fascist etc., și i se caută nod în papură analizându-i se fiecare cuvânt pentru ca atunci când i se găsește o "greșeală de exprimare" cât de mică să se bată tam-tam-ul pe ea astfel îndepărtând opinia publică de la subiectul principal.

În ziua de azi, pentru **media cea coruptă și mincinoasă** este mult mai important să vedem pe unde s-au mai sărutat, de te apucă și greața, Irinel Columbeanu, virilul bătrân și Monica Gabor, viitoarea lui copilă... scuze... soție. Bun exemplu pentru copiii de liceu! ... De-a dreptul greșos!

Mai nou presa a găsit alt subiect "incendiar": operația Băselului, mare președinte și voievod. Mare subiect! Are condiții la Viena în spital? Poate fuma în salon!? De câte ori se duce la toaletă? și alte subiecte "beton" pentru televiziune și ziare. Dar tot presa a creat ocazii de afirmare a prostiei crase a unor miniștri cum ar fi cel al Sănătății, care pare băiat deștept până deschide gura în problema medicală.

Ceva mai important s-a întâmplat înainte de criza de sănătate a președintelui: "Marele cârturar" Mircea Dinescu a făcut mișto crâncen de fostul său prieten de campanie electorală, nimeni altul decât Traian Băsescu. Și cel mai important este că a făcut asta la sediul P.N.L., sub aplauzele și hohotele de râs ale staff-ului P.N.L. Rădeau Tăriceanu și ai lui de mai aveau un pic și rămăneau așa, holbați. Halal alianță! Se vede prea clar că totul a fost pentru interese iar acum, când interesele nu mai corespund, intervin cearta și loviturile. Pe la spate se ceartă, se bat, iar în fața românilor care o duc din ce în ce mai rău, sunt ca frații, căci acesta este ultimul lor scop comun: **buimăcirea românului**.

Campania de promovare a UE, structură în care vom intra peste puțin timp, a ajuns la cote uluitoare. **Românul de rând**, prost de minciunile cu care este zi de zi bombardat, va fi singurul care va înfrunta valul de taxe și impozite, valul de străini ce vor începe o adevărată invazie pe teritoriul nostru, căci ei, vânzătorii de suflete românești, s-au pus la adăpost, și-au pus conturi în bănci prin străinătăți și, oricum nu țin ei la loc prea mult, așa că pot pleca când vor. **Nimeni nu gândește mai departe de strict ziua de mâine** și nimeni nu vede și exemplele ce au negat de la început UE: dau numai exemplul națiunii norvegiciene care a respins nu doar o dată, **prin referendum**, intrarea în UE.

Franța, Germania, Italia au probleme interne grave. Amintesc de ciocnirile dintre studenții francezi și forțele de ordine care au degenerat puternic în violență extremă, ori noul tip de rasism în care albul este bătut de negru! Uniunea aceasta dintre state cu dezvoltări diferite, ce mult timp au fost rivale și încă mai au de împărțit anumite probleme, nu poate fi decât una artificial creată, peste voința națională. Așa fiind nu poate fi una stabilă, care să poată face față problemelor sale interne care iau amploare în ultimul timp. Un exemplu este negarea Constituției Europene prin referendum în Franța și Olanda (motiv pentru care referendumul a fost amânat în celelalte țări ale UE).

Dar până la intrarea în UE cercul politic intern continuă: Opoziția e năucită și ea, iar "Prostănaclul" și-a făcut up-grade... e "prost" de-a binelea. Sau poate se face... dacă se preface așa bine, mai bine dădea la A.T.F. și se făcea actor: se poate ca tu, care ai semnat acordul cu S.U.A. privind judecarea soldaților americani ce comit ilegalități în România, să acuzi actuala putere că îl acceptă?! Mai mare tupeu și cinism de atât nu cred că se poate!

Presa a terminat subiectul Adrian Năstase și **mătușa Tamara**, alt subiect de "interes național" pe larg dezbătut în ziare, radio, și TV! În sfârșit!

Un subiect important tratat în presă - să nu negăm faptul că există și așa ceva! - **inundațiile**. Subiect foarte important dar care a fost tratat într-o manieră perversă, arătând iarăși doar partea ce se vrea a fi cultivată, doar acea parte a oamenilor năpăstuiți care stăteau cu mâinile în sân privind la soldații ce cărau din greu sacii pentru diguri. Acesta se vrea a fi exemplul ce trebuie urmat, nu-i așa, domnilor de la televiziuni? Dar de ce nu arătați și pe năpăstuiții ce dau o mână de ajutor soldaților?! De ce? Nu vreți să creați exemple pozitive și arătați doar partea negativă a lucrurilor pentru a face pe românul de rând să se obișnuiască cu ideea că e slab, puturos, că asta e situația și nu poate schimba nimic!

Și dacă tot discutăm de subiecte "controversate" și subiecte "neimportante" pentru presă, să vorbim acum și despre ce se petrece în momentul de față: **pentru străini mor români nevinovați, departe de țară, servind interese obscure, îndeosebi economice!** (este cazul bietului Bogdan Hâncu, Dumnezeu să îl odihnească!, mort în Irak. Pentru ce? Ca să demonstrați voi, cei din frunte, veșnica voastră trădare față de neam și veșnica voastră aservire cercurilor internaționale?) Bineînțeles că nu mor "pentru țară" (cum se lasă să se înțeleagă), ci mor pentru interese străine de neamul acesta! Neamul acesta niciodată nu a invadat de bună voie teritorii străine, niciodată nu a mers mai mult decât i-a cerut onoarea lui ca neam! Dar acum au venit momente crâncene, când oameni nevinovați cad pe fronturi îndepărtate, fără un țel, doar pentru că niște minți avare și perverse, domice de stăpânire, o vor!

Devotamentul vostru pentru acești comuniști mascați, ce se erijează ba în mari promotori ai libertăților de tot felul, ba în "gardieni ai lumii" vă va aduce și vouă blestemele a generații întregi de oameni ce s-au jertfit să construiască ce vindeți voi acum! Și în numele lor eu, vă strig: **Rușine, domnule Băsescu, de ce la înmormântarea bietului soldat român căzut în Irak nu ați plâns, măcar cu lacrimile de crocodil ce l-ați**

afișat în campania electorală, iar la "Memorialul Holocaustului" mai aveți puțin și vă tăvăleți pe jos? Cum puteți accepta, dacă sunteți un bun român, ca tinerii noștri să pice răpuși de gloanțe prin părți străine, iar la Washington ați acceptat fără crâncnire "vinovăția" impusă poporului român? (Știe toată lumea la ce mă refer)

Așa cred și nimeni și nimic nu-mi va putea schimba această credință!

De asta nu merge nimic în țara asta, că sunteți voi, cei vânduți, la putere, și pentru că lângă voi aveți dulăul numit "presă" care mușcă tot ce încearcă a scoate capul printre gratiile între care stă acum neamul românesc!

Doamne ajută neamul românesc să se trezească!

Matei Mihăilescu, student, 20 ani

Se știe că orașele americane seamănă mult între ele, spre deosebire de cele europene care au individualitate. Neavând vechimea orașelor europene, cele americane au fost construite pe locuri vaste și fără vestigii arheologice, cu străzi drepte și largi, cu construcții ingenioase, multe foarte înalte, cu magazine spațioase și foarte diversificate în profiluri.

O personalitate aparte o are însă **New-York-ul**, aflat pe malul Oceanului Atlantic, cel mai "vechi" oraș al Statelor Unite.

Primii care au creat orașul au fost olandezii, în 1621, și l-au numit **New Amsterdam**, dar pentru puțină vreme deoarece în 1664 l-au pierdut în favoarea englezilor, care l-au botezat **New York**. În 1783 au pierdut și ei orașul, după Războiul de Independență.

Ieșirea la ocean a stimulat dezvoltarea industriei manufacturiere, a comerțului și a marilor averi, între 1800-1900, numărul locuitorilor a crescut de la 79.000 la 3 milioane, New York City devenind **principalul centru cultural, de agrement și de afaceri al Americii**.

Astăzi **amestecul de culturi** a devenit principala particularitate a orașului, cele 9 milioane de locuitori vorbind aproape **80 de limbi**.

Inima orașului este **insula Manhattan** care era complet împădurită în urmă cu mai puțin de trei secole și **era populată de indienii algonkini**. În anul 1626 englezul Peter Minuit i-a **păcălit pe băștinași cu fleacuri "strălucitoare"** (brățări, bile de sticlă, ceramică smălțuită, pahare) în valoare de 24 \$, dar între 1643-1645 s-au purtat lupte cu indienii care au fost învinși și obligați să încheie un tratat de pace temporar.

În 1625 au fost aduși din Africa primii sclavi negri, iar în 1654 au sosit primii imigranți evrei.

În 1900 New York era centrul industriei americane întrucât 70% din corporațiile din țară se aflau aici, iar prin port treceau două treimi din mărfurile importate. Bogații deveneau și mai avuți, iar în mahalale se răspândeau bolile întrucât blocurile ieftine erau nesănătoase și suprapopulate, multe neavând ferestre, guri de aerisire sau condiții igienice adecvate.

În anii '20 viața la New York era antrenantă, până în 1929 când, odată cu crahul financiar, un sfert dintre new-yorkezi erau șomeri.

Făcând aceste succinte precizări în legătură cu dezvoltarea orașului, să trec la partea cea mai interesantă a articolului de față, la descrierea orașului.

Ca să îl cunoști bine îți trebuie minimum 10 zile, cu un program de vizită non-stop. Depinde însă de condiția fizică pe care o ai, de "verzișorii" din

buzunare și, mai ales, de cât de mare îți este curiozitatea de a afla.

Încep cu descrierea **Statuii Libertății**, probabil obiectivul turistic numărul 1, emblema orașului. Statuia domină portul New York, având o înălțime de 93 metri de la bază până la torță. Este un dar al francezilor pentru poporul american, fiind proiectată de Frederic-Auguste Bartholdi, și a devenit simbolul libertății pentru lumea întreagă. Monumentul a fost dezvelit pe 28 oct. 1886 și restaurat în 1986, la centenar, printre altele torța corodată fiind înlocuită și placată cu aur de 24 karate; curățirea costat 70 milioane de dolari, iar artificile, în valoare de 2 milioane \$, au fost cele mai impresionante văzute vreodată în America. Ca să ajungi la coroană sunt 354 de trepte, dar cei mai mulți folosesc liftul. Figura Libertății o reprezintă pe mama sculptorului francez Bartholdi și are pe creștet 7 raze ale coroanei sale care reprezintă șapte mări și șapte continente. Statuia oferă cele mai frumoase priveliști ale orașului de pe puntea de observare, de pe coroană sau de pe feribotul care te duce la baza ei.

Lângă statuia Libertății se află **Insula Ellis**. Jumătate din populația Americii își are rădăcinile în Ellis Island care a fost **centrul de primire a imigranților** din 1892 până în 1954. Pe aici au trecut 17 milioane de oameni care s-au răspândit în toată țara, în timpul celui mai mare val de imigrări din America. Astăzi aici se află un muzeu național și Expoziția "Prin poarta Americii" care ilustrează verificările efectuate la sosirea imigranților. Există fotografii și chiar înregistrări ale vocii imigranților. Nici un alt muzeu nu înfățișează atât de veridic crezulul care a format caracterul New York-ului și al națiunii.

Empire State Building este un alt simbol al orașului, cel mai renumit zgârie-nori new-yorkez, având 443 metri înălțime, cu 86 de etaje și un turn de 62 metri care transmite emisiuni radio și T.V. Construcția sa a început puțin înaintea crahului din 1929, iar în 1931 a fost terminat. Scheletul a fost clădit în 23 de săptămâni din 60.000 tone de oțel, folosindu-se elemente prefabricate, iar pentru îmbrăcarea clădirii s-au folosit 10 milioane de cărămizi. Clădirea are 364.000 tone și se sprijină pe mai bine de 200 de piloni din oțel și beton. Zece minute durează cursa celor 1860 trepte din hol până la etajul 86. New-yorkezii sunt mândri de simbolul care depășește în înălțime pe cele ale altor țări, cum ar fi Big Ben din Londra (67 metri), Marea piramidă a lui Keops, de lângă Cairo (107 metri) și Turnul Eiffel din Paris (319 metri).

New York este un port uriaș, centrul său, "South Street Seaport", este foarte animat. Magazinele și restaurantele strălucitoare se armonizează cu vestigiile locului, clădirile istorice, exponatele de muzeu, iar priveliștea spre Brooklyn Bridge ori East River este de-a dreptul spectaculoasă. Vasele istorice acostate au cele mai diverse mărimi, de la micul remorcher Decker la impresionanta corabie cu patru catarge Peking, a doua ca mărime din lume. Aici funcționează piața de pește "Fulton", fiind mereu plină de turiști "gură-cască", iar alături se află muzeul care expune peste 10.000 de opere de artă și documente din sec. XIX-XX.

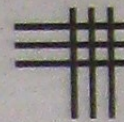
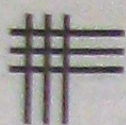
O altă atracție, de neuitat pentru cel ce vizitează New York-ul, este **Podul Brooklyn**. Finalizat în 1883, Brooklyn Bridge a fost cel mai lung pod suspendat din lume și primul pod construit din oțel. La ridicarea lui, care a durat 16 ani, au lucrat 600 de muncitori, dintre care 20 - inclusiv ing. șef Washington Roebling - au murit din cauza "bolii chesonului", căpătată la ieșirea din camerele de excavație subacvatice. Podul unește Brooklyn de Manhattan, pe atunci două orașe separate. Spațiile vaste din interior erau folosite ca depozite. Pilonii se înalță pe chesoane, fiecare cât patru terenuri de tenis, fiecare cablu de susținere, de vânt, ploaie și zăpadă. Primul care a traversat fluviul pe podul încă nefinisat, în 1876 a fost maestrul mecanic Farrington care a folosit o frânghie acționată de forța aburului, "călătoria" sa durând 22 de minute.

Central Park din inima Manhattan este grădina orașului. Are o vechime de cca. 200 de ani; pe un teren mlăștinos s-au cărat zece milioane de cărute cu piatră și pământ, devenind un parc minunat de 340 hectare. Au fost create locuri și pajiști îmbietoare și s-au plantat peste 500.000 de copaci și arbuști. De-a lungul timpului parcul s-a îmbogățit cu terenuri de sport, patinoare, spații unde se poate juca orice, de la șah la cricket, și are teatru în aer liber. Există lacuri artificiale, 30 de poduri arcuite peste drumuri și poteci care au o lungime de peste 90 km. În Central Park se află și statuia lui Hans Christian Andersen, un loc unde vara se spun povești.

(continuare în pag. 13)

Emilian Ghika

PETARDE ȘI TRIVIALITĂȚI ÎN LOC DE APLAUZE

Cine cumpără biletul de intrare la o competiție sportivă știe că va urmări cu certitudine un spectacol; așa se întâmplă la box, la volei, la handbal, etc., la sportul rege, fotbalul, care atrage în tribune cel mai mare număr de spectatori; marea majoritate "fani ai echipei", indiferent de capriciile vremii.

Și eu am fost spectator de când mă știu, din prima clasă primară, în anii de război, mai precis de prin 1942; idoli mei atunci nu erau jucătorii celebri ca Baratsky, David, Bodola și alții de la marile echipe din epoca interbelică, precum "Venus", "Ripensia" sau "Iuventus", pe care nu am apucat să-i văd. Vitregiile vremurilor întrerupseseră desfășurarea campionatului național; competițiile având loc numai pe plan local, sub titulatura "Campionat de Război", sau diferite cupe oferite de către un sponsor generos.

Aflându-mă cu casa aproape de fostul "Velodrom" (actual stadionul Dinamo), echipa mea de suflet era "Viforul Dacia" (care era și proprietara imensului parc).

"Galbenii" jucau în fiecare duminică la ora 11 fix în fața propriilor suporterii. Oamenii din cartier se strâneau în număr de cca. 2-300 în marginea liniei lor de var, încurajând frenetic pe favoriții lor.

Îmi amintesc de câteva echipe care au jucat cu "Viforul Dacia": "L.A.R.E.S.", "Politia", "Herdan" (numele celei mai mari fabrici de pâine din capitală), "Vulcan", "Lemaitre", A.R.P.A., "Jandarmeria" sau "A.C.S.A". Arareori pierdeau acasă "Galbenii", jucându-se îndârjit în formula: "Bubuie mingea și toți buluc după ea" - dar în limita sportivității.

La sfârșitul jocului, deopotrivă jucătorii și spectatorii invadeau cârciumile din preajma stadionului, cârciumi cu nume ce nu am să le uit niciodată: "La Cioc", "La Piciul" sau "La Dobrică", unde se bea "una mică" sau un țap sau o halbă cu bere "Luther" ori "Bragadiru".

Aceeași viață de interes fotbalistic duminical întâlneai și pe arenele mici din apropiere: "Bonaparte" (de lângă Piața Victoriei), "Cauciucul Quadrat" (de lângă Bd. Lacul Tei) sau "S.T.B." - Societatea de Tramvaie București (de lângă str. Lizeanu) - toate dispărute, pe locul lor construindu-se blocurile "comunismului victorios".

S-a terminat războiul, cu tot ce a urmat după aceea; eram acum licean; campionatul național se reluase, dispăruse echipa "Venus", cea mai "titrată" din capitală, la fel ca și "Ripensia", cea mai bună din țară, apărând pe firmament alte echipe, cum ar fi: "I.T.A. Arad" (cu un patron bogat, pe nume Neuman), "Carmen" (a fabricantului de încălțăminte Mociornița), "Ciocanul".

Fiecare echipă avea supervedete ca Bonihady, un "tanc" pe post de centru-înaintaș care deține și astăzi recordul de goluri marcate într-un campionat, în număr de 49, ori ca Marian, un bombardier de la distanță ce rupea plasa porții sau ca Hofling, un alt centru înaintaș cu calități remarcabile.

Echipa mea de suflet a fost însă "Unirea Tricolor" ce avea teren propriu în fața Gării de Est, în cartierul Obor. Aici am plătit primele bilete de intrare, aici am luat loc în tribunele de lemn, aici am auzit adevărata galerie oborănă care încuraja echipa cu un clopot mare de alamă, ecoul lui dând aripi fotbalistilor. Aici am cunoscut o figură pitorească din lumea fotbalistică, pe nume Nicu Theodor, poreclit "Chibrit", șeful galeriei "Venusului" (echipă desființată, care acum își manifesta preferințele pentru "Unirea Tricolor"). Despre el vorbește poetul român Ștefan Băciu în volumul de amintiri "Praful de pe tobă", apărut la Honolulu în 1980; citez rândurile dedicate suporterului: "Era un tip unic în felul său, înalt și deșirat, cu pălăria sau gambeta pe ceafă, cu un fular alb la gât, cu vocea de bas răgușit venind permanent din fund de butoi, care domina toate conversațiile, oriunde s-ar fi aflat. Ca șef de galerie al clubului Venus striga cât îl ținea gura: "bă, ăla prostu", în timp ce sute de capete se întorceau într-un hohot de râs general ca să vadă... cine era persoana vizată!"

Antrenorul echipei "Unirea Tricolor" era "Nea" Fane Cârjan, un tip slăbuț, de statură medie, blond, care a scos pe bandă rulantă o serie de fotbaliști tineri foarte talentați. Mă voi referi doar la unul singur, cel mai mare dribler ce l-am văzut vreodată, la Titus Ozon, un geniu al imprevizibilului, un magician al spectacolului, cu o tehnică ieșită din comun (mai puțin cea a loviturilor de cap). Nimeni nu-i putea lua mingea. Cred că Dobrin, prințul din Trivale, de care se face atâta caz astăzi, era cel mult la jumătatea valorii lui.

"Unirea Tricolor" era singura echipă legionară; se vede aceasta în fotografiile vremii: fotbaliștii salutau publicul de pe stadion cu mâna întinsă, având pe braț câte o banderolă de culoare verde (iar prietenia dintre Cătălin Zelea-Codreanu și Fane Cârjan a continuat și după eliberarea deținuților politici din 1964).

În vara anului 1948, regimul comunist a desființat sportul particular și implicit profesionalismul. Boxul a devenit în întregime amator, se boxa numai în trei reprize; cât despre fotbal, multe echipe au fost desființate sau, după naționalizarea din 11 iunie 1948, și-au schimbat denumirile.

"Unirea Tricolor" a fost printre acestea (la vremea aceea denumirea era inacceptabilă pentru comisarii sovietici), iar Fane Cârjan, pentru apartenența sa

la Mișcarea Legionară, a fost condamnat la ani grei de închisoare și, bineînțeles, a fost exclus din viața sportivă.

Multe echipe au primit denumiri de inspirație sovietică, care au și monopolizat, prin rotație, decenii la rândul titlul de campioană a țării: "Casa Centrală a Armatei" (sinonimul românesc al "TSKA Moscova") și "Dinamo București" (denumire dată după "Dinamo Moscova") ("Dinamo", în plus, avea și culoarea tricourilor și emblema "fratelui mai mare de la răsărit"). Lipsa de imaginație a denumirii echipelor participante la diverse niveluri în campionatul național era de-a dreptul hilară: toate echipele din localitățile miniere se numeau "Minerul", cele ale marilor uzine se numeau "Metalul", ale cooperativelor - "Progresul", "Recolta"; apoi "Știința", "Petrolul" sau "Locomotiva" erau alte denumiri ce nu mai au nevoie de

explicații; mai erau și altele străine de ființa noastră: "Dezrobire", "Partizanul", "Flamura Roșie" sau chiar purtând numele unor mărunți lideri ilegaliști comuniști, cum ar fi "Ianoș Herbac" (fosta "Dermata Cluj"), "Bela Breiner" sau nume de orașe schimbate de comuniști ca: "Orașul Stalin" (Brașov), "Gheorghe Gheorghiu Dej" (Onești), "Dr. Petru Groza" (Ștei).

S-au construit mari stadioane chiar și în orașe mai mici. Tineretul era îndemnat să facă sport, având ca scop oferirea unei preocupări care să-i deterneze de la percepția situației sociale și economice, pe de o parte, și pentru a arăta "capitaliștilor" că populația este scutită de grija zilei de mâine, este îndestulată și nu mai știe cum să își consume surplusul de energie și optimism. Politizarea devenise de-a dreptul ridicolă cu lozinci de genul: "Primii în sport - Primii în producție" sau "Prin sport la înfrățirea popoarelor" și alte bazaconii care ani de zile au ținut capul de afiș. Se încuraja participarea la cross-uri de masă, se regizau spectacole sportive cu zeci de mii de participanți în cinstea unor evenimente (dar de fapt în cinstea conducătorilor comuniști, fiecare la nivelul rangului său).

În lipsă de altceva mai bun (televiziunea funcționa doar două ore, la radio trona emisiunea "Să învățăm limba rusă cântând", iar filmele difuzate la cinematografe, mult, foarte mult timp, erau numai sovietice, cu "Sașa și Natașa"), mulți tineri încercau să își ocupe timpul liber cu sportul la diverse niveluri, de asemenea, micile avantaje materiale tentau când o masă pe gratis sau un cantonament erau "un cap de țară" pentru mulți tineri, mai ales că de la un anumit nivel apăreau scoaterile din producție pe un timp mai lung sau mai scurt, posibilitatea ocupării unui post mai bun etc. Sportul la înalt nivel era declarat tot "amator", așa cum cereau canoanele comunismului, dar în realitate era pur profesionist, ceea ce era secretul lui Polichinelle pentru oficialitățile din tabăra "capitalistă". Un exemplu din fotbal: niciodată un fotbalist, chiar din divizia "C", nu a prestat vreun fel de muncă pentru salariul ce îl primea. Aveau posturi bune, fiind, de multe ori, pe ștate de plată la diverse întreprinderi mai mari, cu mulți salariați, pe principiul "unde mănâncă o mie mai pot mânca și alți cinci". Acest sistem s-a practicat până în 1990; componenții marii campioane "Universitatea Craiova", cu vedetele: Cămătaru, Ștefănescu, Lung, Donose, figurau pe ștatele de plată ale I.C.S. Alimentara, Alimentația Publică, etc., unde încasau lunar salarii destul de modeste.

Marii sportivi ai anilor aceia nu s-au lăfăit în bani, aveau renume dar buzunarele goale. Cel mai mare ciclist al nostru, campion al curselor de fond dar și pe velodrom, Marin Niculescu, primea invariabil același "menu": un trening bleumarin de bumbac, o cupă metalică și o diplomă. Invidie au trezit marele fotbalist Pechovski de la C.C.A., care, în 1956, desemnat cel mai bun fotbalist român, a primit cadou o motocicletă "Jawa", și Angelica Rozeanu, multiplă campioană mondială la tenis de masă, care a primit o mașină I.F.A. (R.D.G.) - o mașină absolut modestă, în doi timpi, cu doi cilindri.

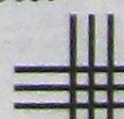
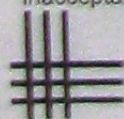
Dar tinerii înzeștrați au fost atrași și de faptul că puteau în anumite împrejurări să călătorească în afara țării, de unde mulți nu mai veneau înapoi, preferând "să dea bir cu fugiții", făcându-și un rost în apus, mulți din cei rămași putând să își continue cariera ca profesioniști. Cei care veneau înapoi se mulțumeau cu faptul că avuseseră ocazia să vadă "iadul capitalist".

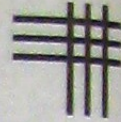
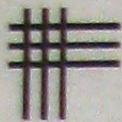
Statul acasă nu oferea nici o satisfacție multor români și încet au început să umple stadioanele, mai ales la fotbal; sub soarele torid, cu coifuri de hârtie făcute din ziarul "Scânteia", mâncând o înghețată pe băț de 0,55 lei, de multe ori de calitate îndoielnică, sau mâncând "bomboane agricole" (semințe de floarea soarelui), aplaudând spectacolul sportiv ce li se oferea.

Cel mai mare succes de casă îl făceau cuplajele fotbalistice bucureștene. Mare aflus de spectatori aduceau pe stadionul "Republicii" finalele campionatelor naționale de box cu frații Dobrescu, Nicolae Linca sau Ciobotaru, însoțite de vocea crainicului Ion Argăseală cu apelul "eliberați ringul" sau "învingător la puncte". Stadion plin făceau campionatele mondiale de atletism ale României, tot pe "Republicii".

Ni se părea că respirăm puțină libertate, **(continuare în pag. 15)**

E. Ghiocel

PE PLAN INTERN

Coada de cal și Alianța NU

"Președintele a avut sindromul cozii de cal. Fragmente din discurile intervertebrale, care s-au rupt, au efectuat o compresiune puternică asupra porțiunii terminale a măduvei spinării, care inervează corpul de la brâu în jos." (Ovidiu Grănescu, neurochirurg la Spitalul Universitar)

România noastră a ajuns într-o stare de circ. Președintele Traian Băsescu are o criză cumplită. Suferă de sindromul cozii de cal. Și nimeni nu vrea, nu poate, nu știe să-l opereze în țara lui! Facem două comisii: una este a dr. Sorin Oprescu de la Partidul lui Mucles, cealaltă aparține unui contabil de CAP, ajuns ministru liberal al Sănătății. "Hernia de disc? Nici o problemă, vă zic io. Hernia de disc este apendicita coloanei vertebrale", ne lămurește medicul Sorin Oprescu. Și gata, am crezut că totul devine normal. Un fleac. Aș! Aș da orice dacă ar fi așa în România.

Vine contabilul la urechea Marinei: "Dom' președinte, ăștia vă țin aici până paralizați și rămâneți în cărucior, vă zic io. Facem reformă, dom' președinte! Și apoi, cei de la SPP mi-au zis că nu există grup operator antiseptic..." "Cum antiseptic, bă boule?" "Păi, anticorupt, antiseptic... M-am sfătuit și cu cel mai bun neurochirurg din comisia mea. ăștia vă omoară. Plecați la Viena! Așteaptă și Călin să vă ureze..." "Mamăăă!" Cum nu vii tu, Țepeș Doamne, ca punând mâna pe ei...

Nici un doctor român nu a ieșit în acel moment la rampă să spună răspicat: "Lăsați dracului politica! Eu îl operez pe președintele țării și îmi asum întreaga răspundere!" Nu avem lege care să-l oblige pe doctori să-l îngrijească pe șeful statului! Să te crucești și alta nu! Unde ești, bătrâne Hipocrat, să te-mpuști pe jurământul tău?

Ei bine, atunci când nimeni nu ascultă de nimeni, când trebuie lege care să ne arate ce este piciorul scaunului și la ce folosește el, altfel nimeni nu mută scaunul din loc, iar dacă-l mută, mai pretinde și spagă, ei bine, asta se numește "ANOMIE" (n. red.: anomie = stare a societății, caracterizată prin lipsa de norme sau prin existența unor norme contradictorii). Statul român nu mai există fiindcă altcineva din afară trebuie să-i aplice legile. Ce poate fi mai inept? Ce nevoi de politicieni ne conduc?

Sistemul de sănătate este doar un reflex al anomiei din toată țara. Statul însuși este "un sistem ticăloșit", iar "mafia stă pe masa premierului", cum spunea Marinei.

Dar ce se întâmplă cu un român obișnuit, atunci când ajunge în angrenajul sistemului de sănătate? El nu poate să ajungă la Viena. Ce face un prăpădit de pe stradă?

Iată ce mi s-a întâmplat chiar mie, un om obișnuit, fără fabrică de înghețată, fără șorț, și cu impozitele la zi, atunci când m-au luat durerile facerii din cauza unei banale colice renale. Strict autentic!

Piatra, durere și reformă

Un cuțit în șale, răscut în carnea sfâșiată: gata, m-a luat iar! Dau să mă ridic și cad la loc pe pat. Mă târăsc spre telefon și formez numărul de la Salvare. Dinții mi se înțeleg de durere, nu pot articula primele cuvinte. Cu chiu cu vai, îi zic unei doamne repezite că am o criză de colică renală. "Așteptați, trimitem mașina!" Înghit la repezeală o fiolă de pafien. Nu trece! Mai rad una: degeaba, dar mă ia și stomacul. Trezesc toți vecinii. Inutil să mai aștept Salvarea: nu vine, domne, nu vine!...

Pe timpul odioasei dictaturi și a sinistrei sale soții, pe când era director general la IPRS Băneasa, Anton Vătășescu a rămas înțepenit în scaun din aceleași motive. Piatra nu alege, nu ține seama de funcție. Secretara a înroșit telefonul. Peste patru ore, după o injecție cu papaverină, directorul cobora în grabă scările să meargă la o ședință. Pe lângă el, urcau nădușiți o asistentă de la Salvare și doi flăcăi țapeni, cu targa pe lângă balustradă. "Unde vă duceți?" "Am primit telefon că aveți un bolnav grav aici...", susură asistenta numai ochi negri. "A, nu mai e cazul. A murit, duduie, pacientul a murit!", se aruncă Tony pe trepte în jos.

"Din păcate, nu avem!"

Cred că mintea mea o ia razna. Cuțitul se-nvârte nemilos în șale. Mă îmbrac mai mult târâș. "Unde pleci?", se freacă doamna mea la ochi. "Îmi iau lumea-n cap!". Ajung la cel mai mare spital din București. La Fundeni! Mă oprește un tânăr în uniformă. "Actele! Trimiterea!" Abia stau pe picioare. "N-am!" După lungi discuții, mă lasă. Ajung la Camera de Gardă. Un medic tânăr mă primește politicos. Scot plicul și-l pun pe masă. "Lăsați!" Mă lungesc pe un pat, mă pipăie. "Trebuie să faceți o ecografie, dar, din păcate, noi nu avem un aparat performant". Eu știu că au primit din Statele Unite cele mai moderne dotări, aparate donate de Napoleon Săvescu. Îmi dă trimitere la Spitalul de Urgență. Aici, scot iar plicul. "Lăsați!" Alt medic amabil mă unge pe burtă cu un gel scârbos și începe să mă frece cu un fel de ventuză: vede pe ecran toată cariera mea.

Căldură mare, mă clatin. Nu cred să mai rezist cu transportul în comun și cu banii stau prost: iau leafa abia peste două săptămâni. Dacă vor frații să mi-i dea... De la ecograf, iese un țigan trăgându-și nădragii. "Tot piatră?" "Tot. Da' parcă mi-a trecut. Io nu mă internez, dă-i în ... mă-sii! Am copii, tre' să trag pe taxi... Te duc undeva?". Ezit, n-am încotro, accept. De-aici, plec la medicul de familie. "Te aștept!", spune Zubar Parpal.

Intru la "doctoria de familie". M-am ajuns, am șofer, am doctoria mea! Scot plicul. "Lăsați!... Ce-aveți?" "Colică renală". Nu mă consultă. Scrie pe trimitere ce vreau eu. Dacă tot am plătit?! Pot să zic ce boală vreau!

Căldură mare, băjbăi scările. Plec iar la spitalul cel mare cu Zubar. Am șofer, turuie întruna, îmi vine să-l pocnesc. "Am înghițit un pumnă de paste az-noapte, să mioră familia mea! Mă duceam la baie pă ceas, pă minut..."

Mă primește același doctor tânăr, parcă mai amabil: deschisese plicul. Stau cocărat lângă masa lui. Vede ecografia, se uită la trimiterea către spitalul cel mare. Nu-i mai dau alt plic. "Domnul Patrichi, din păcate, nu avem paturi acum. Stați acasă și luați indometacin..."

Plec spre centrul Capitalei cu Zubar: aveam un nepot la un spital de prestigiu din centru. Poate îl găsesc, deși nu ne ținem de neamuri. Aglomerație mare. Zubar se-

nfurie și scoate capul pe geam. Cum s-a răscut vântă spre volan, văd că rămâne cârlig: "Haoleu! Mă ia dăn nou!" "Trage pe dreapta, să nu faci vreo prostie!" "Lasă, șefu, că mergem încet, să moară familia mea", scrâșnește omul. Ajungem la spitalul de prestigiu. În centrul Capitalei, ualaau! Curățenie peste tot. Gresia strălucește și pute-a ploscă. Intrăm la Camera de Gardă. Zubar a dispărut: nici nu am apucat să-i plătesc. Mă primește o doctoria tânără, destul de frumuseică. Mamă, ce baftă am! Îi spun eu despre nepotul meu: strâmbă din nas. "E în concediu. Dar care-i problema?" Îi povestesc printre gemete bucuria care mă aduce la ea. "Din păcate, nu am nici un pat liber acum..." Din păcate! Păcatele ei! Păcatele mele... Toți au probleme cu "păcatele mele, cele mari și cele grele". Îmi vine să sudui "reforma lor cu tot, care a închis spitale întregi", cum zicea Zubar...

"Nu sunt educați pacienții tăi!"

"Domnișoară dragă, eu de-aici nu mai plec..." Scot plicul și mă așez pe pat. Mă consultă, mă ciocănește... în spate. "Până găsim pat liber, facem primele analize". Mi se ia sânge, plicul, fac două radiografii, una - ratată, plicul, electrocardiograma, plicul, mă duce la ecograf, nu mai am nici un chior! Urc pe un fel de masă, același gel scârbos pe burtă, un medic foarte manierat îmi citește măruntaiele. Gata, se reconfirmă diagnosticul, îi mulțumesc din suflet, mă îmbrac, dau să plec spre ușă. Aud în spate, răspicat, vocea doctorului manierat, proprietarul ecografului, către doctoria: "Nu prea sunt educați pacienții tăi!". M-am făcut că plouă și am ieșit: când n-ai bani, la ce-ți mai trebuie stil?

"Nu fi bleg!"

Domnișoara îmi spune duos să revin mâine, adică vineri. A doua zi, trec pe la serviciu, musai să aduc adeverință că lucrez, că societatea plătește la vedere asigurările de sănătate.

Mă dau de toate gardurile, de toți pereții. Mă opresc uneori să vomit: n-am mâncat de zece zile, n-am băut apă de trei zile. Ce să mai vomit? "la-uite, dobitoocul! Are bani de băutură! Huo, fire-ai al dracu' de bețiv! La muncă!..."

Nu pot să mai țin pixul în mână, nu mai văd literele de pe tastatura calculatorului.

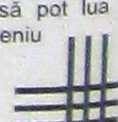
"Scoate legitimația, spune cine ești, nu fi bleg!", mă apostrofează un coleg. "Nu pot, mă. Și-apoi, ce sunt eu, milițian, șeful de cabinet al Împăratului?"

Mă duc cu pijamalele la spitalul de elită. Domnișoara mă privește somnoros senzual. "Chiar dacă pareți rezistent, de la o vârstă, cad toate, trebuie să vă îngrijiți. Dar nu am pat..." Mai scot un plic, mai dofofan - banii de concediu ai profesoarei mele pe trei luni de vară. Mă ciocănește din nou și îmi promite că mâine, gata, dacă vin, mă internează. "Mai pleacă bolnavii pe-acasă, mai mănâncă și ei și se fac locuri. Facem luni o investigație complexă".

Sâmbătă, pe la prânz, îmi iau pijamalele și dau să ies din casă, dar nu se poate fără puțină educație. "Te internezi?" mă chestionează profesoara mea. "Chiar vrei să cheltuiesti toți banii mei de concediu? Avem trei restante la întreținere, poate plecăm și noi în vacanță la țară, la sapă, că mama-i bătrână..." Să-i spun că, dacă mai stau, crăp?

Ajung la spitalul din buricul Bucureștiului. "Avem pat!", licorește domnișoara doctor. Mă conduce, îmi arată patul. Aici dau de doi bătrâni simpatici și bolnavi putrezi: unul din Argeș, nepotul lui Tudor Postelnicu, insuficiență renală; celălalt e de lângă Târgoviște, are o infecție la rinichi. "Mai avem un țigan cu noi aici", îmi spune Târgoviște. N-apucă să termine, că intră Zubar al meu pe ușă. "Hauleu, mânca-ț-aș, ierea să te pierdă durere! Nu mi-ai plătit cursa." "Dacă te-ai topit..." Marc banul. "Nu mai puteam, mânca-ț-aș, m-am dus direct la doctorul Toflăuță. I-am dat dreptu' și m-a internat pă loc. El e șef de salon aici". Mi-e jenă să-l întreb cât și informația cu "șeful de salon" trece pe lângă urechile mele. "Da io nu stau, mânca-ț-aș, am copii. Vin, plec, vin, plec. Dau zece mii la portar, dacă mă blochez, și intru. Diseară e discotecă multe, am clienți. Io câștig un milion pă noapte, da trag dă volan! Trag! Abia am cumpărat o Dacie nouă, da tre' să plătesc un milion stația pă lună. Ai văzut ce mașină are Toflăuță? Tanc!" Eu, cu spinarea în chingi, numai la mașina lui Toflăuță nu mă gândesc. "Are merțan, mânca-ț-aș. Merțan! Io dă ce n-am dacă trag toată noaptea?" "Pentru că nu ești doctor!", i-o taie Argeș. "Ce vorbești, bre?" și Zubar pleacă iar.

Intră o infirmieră și ne anunță tăios: "Masal". Merg după bătrânii mei. La etaj, într-o sală foarte curată, oameni livizi, majoritatea - bătrâni, târându-și papucii. La intrare, o imagine duioasă de carton, cu Fecioara Maria și Pruncul: parcă mai mult scârbă, decât îndurerată. În capătul sălii, pe altă masă, un Hristos scofălit de durere parcă se strâmbă la varza leșiată din farfuria de tablă a unui bolnav. Tros! Îmi trânteste cineva o farfurie cu două linguri de mămăligă crudă și o lingură de brânză acra, de-mi mută nasul. Aș înghiți ceva ca să pot lua medicamentele, dar cu ce? Ne aflăm în plină reformă de peste un deceniu și toți au venit cu tacâmuri de-acasă. Eu n-am știut și nu am lingură...

"Domnul! Măine, aut! Aut!"

Duminică la spitalul de elită: ia urina, da urina! "Nu amestecați probele!"

"Trage, domne, apa!" Femeile freacă pe coridoare zi și noapte.

Curătenia este singurul lucru admirabil aici. "Vizita! Dom' doctor Toflăuță!" se aude pe coridor. Pe ușă intră un personaj între două vârste, nebărbierit, macho, pare bonom și grăsun. Patul lui Zubar e gol - omul face curse (puștea se-ntoarce drogată de la discotecă și merge cu taxiul). Medicul îi consultă pe bătrânii mei. În timp ce-l pipăie pe Târgoviște, cu spatele spre mine, îmi spune verde: "Domnul! Măine, aut! Aut!..." "Cum spuneți dvs., domnul doctor..." "Am spus. Așa a fost înțelegerea..." "Cu mine?!" Dar nu mai articulez.

Vine profesoara mea cu mâncare. Nu-i da voie portarul să intre și ea nu știe și nici nu vrea - trebuie să scoată zece mii. Poate nici nu mai are vreun ban prin poșetă: am luat tot de-acasă, ca un apucat. Mă vede zdravăn, rezemat de gard în curte și se îmbunează.

S-a-nnorat și burează. Târgoviște urcă iar cu genunchii pe masă și se uită pe geam spre Calea Victoriei: "Nu plouă, domne, nu plouă nici azi. Și ce probă dă porumb frumos aveam... Auzi, știu ce i-a spus Ceaușescu lui unchiu când l-a informat că e secetă în Bărăgan? <<Secetă, bă, secetă zici? Cât timp nu treci Dunărea în sandale, ca Moisa, să nu vorbești dă secetă la noi!>> Da' noi n-avem sandale, tovarăși!" Pardon, domnilor...

E luni dimineață, o aștept pe domnișoara doctor să-mi facă "investigația complexă", dar vine doctorul Toflăuță, trânteste ușa de perete și bagă un pacient nou în salon: "Patul numărul 4!" Și arată spre mine, după care iese. Omul, un gălățean de bun simț, se rușinează: "Puteți să mai stați, dacă tot..." Îmi strâng lucrurile în papornia și mă așez pe un taburet lângă ușă. Patul lui Zubar este tot gol, dar el a dat "dreptul" cui trebuie. De unde să știu eu, un prăpădit ghemuit de durere de pe stradă, care-i ierarhia lor din spital? Ce dacă fata este un medic bun? Să aștepte, e tânără, să nu sară la cap, să crească, să respecte ierarhia! Mă simt mândru fiindcă îmi iubesc țara ca pe o abstracțiune. Uite cum a murit Țuța...

Vine domnișoara, mă trimite la un radiolog foarte amabil. Plicul! "Lăsați!" Mai întâi clisma! Plicul! Mă-ntorc la radiolog. "Să știți că noi ne facem datoria oricum..." "Sunt convins". "De ce n-ați spus că lucrați în presă? Unde sunteți ziarist?" Ietete!... "La o fițuică, n-are importanță..." "Lăsați, c-am auzit că la revista presei..."

După vreo cinci ore, termin tot chinul: stau prost, domnișoara devine gravă, carieră strălucită în toată regula, oxalați, urați... "Vă dau trimitere la spitalul cel mare de la Fundeni pentru operație." "Nu mă primește!"... Și apoi, am rămas lăsat ca luna trecută, am făcut praf și concediul profesoarei mele...

Îmi iau papornia și ies. Lângă ușă, o bătrână, adusă la 90 de grade, stă pe un cadru metalic ruginit. Ține minte că e tare tonifiantă axioma: totdeauna există cineva mai nenorocit ca tine! "Nu mă primește la dializă doctorul Toflăuță, domne. Zice să mă duc să cerșesc dacă n-am bani". Mă indignez profesional imediat, cineva suferă, domne. "Nu aveți documente din care să reiasă că sunteți pensionară?" "Am lucrat 40 de ani ca valman de tramvai și mă trimit la cerșit..."

"Blondo!"

Mare problemă este și mingea pentru șefii de stat! De ce vor ei s-o lovească imediat ce-o văd? Ca să arate că ei pot!

Milică a văzut o minge, și-a făcut vânt, a pălit-o pe lângă și a căzut pe coadă. Marinela a ginit și el o minge la expoziția de comunicații CERF 2006, a tras de trei ori (la poartă) și mai să-i miroase gura florii!

Isterie națională! Președintele paralizează! Și dacă vrei să operezi un președinte în patrie, faci două comisii. Și tot n-ajunge învățătura lui Lenin!

Dar dacă președintele și-a smucit discul la Rast, printre sinistrați? A pus mâna streășină la ochi - nu mai știu la care - văzuse o femeie prin mulțimea care țipa: "Nouă nimeni nu ne dă! Nouă nimeni nu ne dă!" - și a strigat tare, să fie auzit și văzut de gazetăresele-pistol: "Blondo! Blondo! Nu ți-ai evacuat casa? Pleacă, mă femeie, că vine Dunărea, mă oameni buni!" Și a plecat el. La Viena.

Și a început chirăiala ca la ușa cutului. Apare preocupat "Analistul Neamului": nu se poate, Marinela și-a făcut prestigiul praf. Trebuia să stea în patrie, să-l cheme pe Ciomu ca să-l opereze, și dacă rămânea lat, îl aveam acolo pe nea Nae Văcăroiu să țină loc de președinte, că doar el este al doilea om în stat. Părerea mea! Tot mai agresiv și mai spiritual și Ludovic Orban: cum să nu-l primească Traian pe Călin lângă patul de suferință? Apare scârbit și eseistul Octavian Paler, această Casandra care abjură mereu. "Eu și Traian Băsescu avem un punct comun: coloana vertebrală". Ho-pa! Nu, nui! Era vorba tot despre coada de cal... Asta îmi amintește de ultima întâlnire dintre Corneliu Coposu și Ion Rațiu, doi țărâniști din Transilvania. Vine Ion Rațiu să-l vadă pe Corneliu Coposu care tocmai ieșise din spital. Bătrânul se stinge. "Iancule, ai venit să mă vezi, mă?" "Da, desigur..." "Vai, Iancule, tare te rog să mă ierți, mă!" "De ce, Cornele? Desigur..." "Vai, Iancule, tare te rog să mă ierți, mă, că n-am murit încă, mă..." "Da, desigur..."

Eu, ca orice bătrân, am mania să văd lucrurile în succesiunea lor cauzală, normală. Am oroare să mă opresc la efecte, ca orice gazetăreasă-pistol. Cu doar câteva zile în urmă, Mircea Dinescu participase la conventul liberalilor de la Timișoara și citise acolo un pamflet excelent scris: "Despărțirea de Traian Băsescu". Fain-frumos. Că adică-tea noi, liberalii, am fi anticomuniști, iar Marinela stă în cap pă barmă și scuipă coji dă semințe dă bostan pîn

strungăreața dinților, la Academia lui Mitică Dragomir și a lui Jiji Becali după stadionul Ghencea. Pe când noi, cu Horia Patapievic și alți români neași venim dî la Academia lui Heidegger. Reproducere afurisită! Imaginea este splendidă, ca o acuară dă Slobozia, mănca-ț-aș.

Dar uite că pe Traian îl lovește coada de cal și pamfletul lui Dinescu dă până la urmă prost. "Cum să răzi, domne, de un om așa bolnav? S-tem creștini, ce dracu! Și ortodocși!"

Să fie limpede, nu se poate imagina o istorie a pamfletului românesc, fără Dinescu. Este la fel de expresiv ca Tudor Arghezi sau ca "Tribunul", chiar dacă nu se suportă ei neam. Asta "sine ira et studio". El poate să-și citească pamfletele oriunde, și la Academia lui Heidegger, și la mormântul lui Petriche Lupu. Dar când o face la plenara conventului liberal, în aplauze frenetice - frumos! - urale prelungite! - fain! - în timp ce Călin se freacă la ceafă de răs, pamfletul se transformă în Gădiliciul lui Patriciu, bă! **Că tot veni vorba de Arghezi: maestrul a fost chemat de Mihai Antonescu la Consiliul de Miniștri, care i-a cerut să scrie un pamflet la adresa baronului Manfred von Killinger, ambasadorul Germaniei la București. Mareșalul voia să vadă britanicii că nu s-a pierdut complet pe Axă. "Trei mii dă lei!", a zis maestrul "Cimitirului Buna Vestire". "Mult! Ai o mie de lei. Uite banii, vreau pamfletul mâine". "Da, dar cu siguranța mea cum rămâne?" "Pentru asta l-am invitat aici pe procurorul general al României, care vă dă toate asigurările..."** Și așa a apărut pamfletul "Baroane!", pe care l-am studiat și noi la liceu ca model de genialitate artistică, "verticalitate" etc... **Așa a ajuns Arghezi în lagărul de la Târgu-Jiu, unde juca șah cu directorul.**

O blandă peste ochi

Ce dacă Parlamentul din Europa lui Troțki a refuzat să-l supere pe Lenin și pe finanțatorii lui, chiar și în anul de grație 2006? Marinela putea lua o carte de-a lui Paul Goma, de-a lui Lăncrăjan, că e mort, de-a lui Dumitru Radu Popescu (aproape mort) sau să vadă reportajul despre Clit, asasinul lui Gheorghe Ursu, adevăratul disident anticomunist din vremea lui Nicolae Ceaușescu. Să stea de vorbă cu un țăran care a fost la Canal sau cu Dorli Blaga, fiica poetului din Lăncrăm, ca să dau un alt exemplu la extremă. Ar fi fost suficient și putea apoi să scrie în piatră, ca să vadă și Mircea Dinescu, oaspetele lui Gogu Rădulescu: "Comunismul a fost cel mai criminal regim politic din istoria milenară a românilor. Ar fi fost de-ajuns. Nu vă place 'istoria milenară', dar asta e."

Președintele nostru a vrut comisie, iar păduchea deasupra l-a pus pe marele "istoric" Tismăneanu. Mai bine mă pune pe mine comandant de bombardier!

Existau istorici adevărați, ca Florin Constantiniu sau ca Gheorghe Buzatu, care cunosc mult mai bine istoria modernă a românilor, au muncit în arhive ani de zile și nu ar fi avut prejudecăți.

Așa se face că Nașul presarilor i-a tras o blandă peste ochi ("Traiane, te termin!") cu mâna lui Vladimir Alexe, care a publicat un excelent documentar - "Agentul Volodea". Un singur citat: "Ceea ce dezvăluie Fișa din 13 aug. 1987 este un fapt neașteptat: **Vladimir Tismăneanu a plecat din România, în nov. 1981, cu ajutorul U.M. 0617, unitate a Securității U.M. 01617 nu este însă alta decât codificarea Direcției a II-a a Securității, specializată în contrainformații economice.**" la uitate cine pe cine deconspiră!

Și face Poetul Otonelului un pamflet național, de mare capacitate, din care am dedus că noi, românii, la grămadă, mănăcăm evrei pe pâine, că d-aia l-a pictat Vladimir Alexe pe Tismăneanu, fiindcă este evreu. **Nu, maestre, pentru că a fost racolat, nu pentru că este evreu.** Iar noi știm și de ce te burici așa tare pe tema Vova Tismăneanu, dar nu spunem. De aceea, mai bine "Ciocu mic! Mic-mic!" sau "Mucles!" și iar ne aducem aminte de Adrian Năstase.

La păscut

Ce-o mai fi făcând el? A pierdut și președinția Agenției Vânătorilor și Pescarilor. A transmis șorful de vânător al patriei lui Mugurel Isărescu. Ce frumos! S-a redactat și raportul de țară veselă și șmecheră la UE. Procurorii au intrat la loc în găurile lor din sertare, printre dosarele mafiei de partid și de stat. Show-ul lor a dat bine la Bruxelles. Ce contează că nici un grangur nu a ajuns încă în fața instanțelor? Integrarea durează decenii, tovarăși! Adică, domnilor! Percepția contează! Noi numărăm ouăle împăratului-de-Mătase, în timp ce bulgarii își împușcă mafiotti în stradă, după model rusesc. Bulgarii nu au un "spirit european", firește.

Estimp, Prostănacul și-a scos la păscut miniștrii din guvernul-fantomă. "Să le-arătăm noi românilor de ce am fi în stare dacă vor fi dăștepti și ne votează dănu nou!" Așa a apărut și ideea că n-ar fi rău să fie bună o alianță cu Corneliu Vadim Tudor. Altă chirăială prin târg!

Stând drept și judecând bătrânește, mă tot întreb care ar fi Dracul gol în România uitată? Cel care strigă de 15 ani "Hoții și Escroci!", cu exagerările lui vituperante și inerente, sau cel care a furat mii de miliarde din foamea și frigul pe care le-am strâns noi toți în toată "iepoca dă aur"? Să fim onești și să răspundem deschis, în fața oglinzii din baie, la această întrebare simplă. (Eu nu am lipit afișe pentru Partidul România Mare). Iată de ce nu l-am înțeles pe Corneliu Vadim Tudor. Alianța cu Partidul lui Mucles ar fi ca o pălătură în moalele capului pentru un electorat care l-a urmat orbește ani de zile, din diverse motive.

Cu siguranță, în PRM există și indivizi foarte apropiați de gașca împăratului-de-Mătase, dar să-ți legi un asemenea bolovan de gât, tocmai când ești pe val, e mai greu de priceput. Oricum, "Tribunul" are eticheta pusă și nu mai poate scăpa de ea. Nu știu la ce i-ar mai folosi să se prefacă. **(continuare în pag. 12)**

Viorel Patrichi

Motto: "Cei răpuși de gloanțele dușmane pășesc în rând cu cei ce au rămas."

S-a spus și s-a repetat (de către dușmani sau de către superficiali, uneori chiar de către prieteni) că legionarii se ocupă excesiv de parastase și comemorări.

Nu este nicidecum vina legionarilor că fac atâtea parastase, ci a dușmanilor Mișcării care au făcut sute de martiri...

În afară de obligația creștină de a-și pomeni morții, legionarii au cultul eroilor, al martirilor și al strămoșilor. Ca orice creștin, legionarii cred că sufletele camarazilor ne veghează din Cer și se roagă pentru noi; prin rugăciune intrăm în comuniune cu ei și cu Dumnezeu, căpătăm forță pentru lupta inegală numeric și material cu dușmanii.

De aceea, în urmă cu două săptămâni, o parte dintre membrii celui mai tânăr cuib, "Vestitori", format din studenți - câți au încăput într-un autoturism - au pornit să îngrijească mormintele unor personalități legionare.

Prima oprire a fost la **Străulești (Bucureștii Noi)**, locul de veșnică odihnă

al ultimului comandant legionar care a fost contemporan cu noi, doctor, poet și martir al închisorilor comuniste **IONEL ZEANA**, șeful Senatului Legionar reînființat în țară după 1989. Tinerii legionari au reparat crucea care stă de straajă osemintelor iubitului și regretatului camarad care și-a încetat viața pământească în urmă trei ani, au curățat de buruieni mormântul și aleile

înconjurătoare, au plantat flori proaspete, dispuse în formă de cruce, au aprins o lumânare și au rostit o rugăciune, păstrând câteva momente de reculegere.

Următorul popas a fost la **Siliștea Snagovului**, la locul unde odihnesc

osemintele a doi dintre fondatorii Mișcării, **RADU MIRONOVICI** și **CORNELIU GEORGESCU** (cimitirul aparține din punct de vedere administrativ com. Țigănești).

Aici părăsirea era mai mult decât evidentă: buruieni înalte de un metru și jumătate, urzici, scaieți, gunoae, și nici o urmă de lumânare... Crucea modestă din lemn a lui Radu Mironovici era crăpată și stând să cadă, gârdulețul care împrejmuește mormintele era ruginit.

Contrastul izbitor dintre acest lăcaș de veci, total uitat, și celelalte, curate și îngrijite, ne-a durut.

Cei din cuibul "Vestitori" au vopsit gârdulețul, brăul de beton care înconjoară mormintele și cele două cruci de lemn, au strâns

gunoaele, au plivit buruienile și au plantat și aici flori proaspete, au aprins lumânări și s-au rugat pentru sufletele camarazilor.

Viața zbuciumată și plină de suferințe a camaradului Căpitanului s-a sfârșit chiar în acest modest cimitir de țară, unde **avocatul Radu Mironovici**, după 16 ani petrecuți în închisorile comuniste, fusese "reincadrat" ca... îngrijitor al

cimitirului; într-o noapte din anul 1979 a fost asasinat spărgându-i-se capul cu ranga chiar în acest cimitir! (autorul a rămas necunoscut până azi)

Moartea lui **Corneliu Georgescu** a fost încă și mai dubioasă: a fost asasinat în 1945 la Mittersill (Austria), când încerca să treacă frontiera spre Roma, pentru a se întâlni cu vechiul său camarad, **Ilie Gârneață**.

Era însoțit de oamenii pe care insistase să îi dea **Horia Sima**, pentru a-l proteja. Aceștia - așa povestește însuși H. Sima - l-au lăsat pe **Georgescu** la poalele munților și au plecat constatând că aveau ceva mai "important" de făcut: să-și vadă niște prieteni! Când s-au întors, după câteva zile, să-l conducă, în sfârșit, pe **Corneliu Georgescu** la destinație, acesta "dispăruse". Nu l-au căutat, ci și-au văzut fiecare de treburile lor. După vreo opt ani de zile s-au gândit să facă cercetări - oare de ce atât de târziu?! - și au găsit osemintele comandantului **Bunei Vestiri** care fusese asasinat chiar pe locul unde-l lăsaseră ei. Hm, cel puțin ciudat să-ți părăsești camaradul și comandantul legionar pe care trebuie să-l protejezi, ca să te vezi tu cu nu-știi-cine, să te întorci după câteva zile și să nu-l cauți, iar după opt ani să te agiți și să-l cauți serios și să "descoperi" că fusese asasinat tocmai în ziua și în locul unde l-ai părăsit tu brusc...

Corneliu Georgescu era singurul comandant al **Bunei Vestiri** din cei 5 rămași în viață după moartea Căpitanului (ceilalți 4: **Ion Dumitrescu-Borșa**, **Ilie Gârneață**, **Radu Mironovici**, **Mile Lefter**) care rămăsese alături de **Sima** și vroia să treacă munții pentru a se întâlni cu vechiul lui camarad **Ilie Gârneață** care tocmai luase atitudine publică împotriva abaterilor grave ale lui **Horia Sima** de la linia legionară. Oare să-i fi fost teamă lui **Sima** că **Georgescu** va fi influențat de **Gârneață** și îl va dezavua și el, ultimul dintre fondatorii Legiunii care mai rămăsese alături de el? Numai Dumnezeu știe: cei implicați în nenorocitul eveniment au dus secretul cu ei, în mormânt.

Trupul lui **Corneliu Georgescu** a fost adus în țară după 1990 și se află reînhumat lângă vechiul său camarad, **Radu Mironovici**

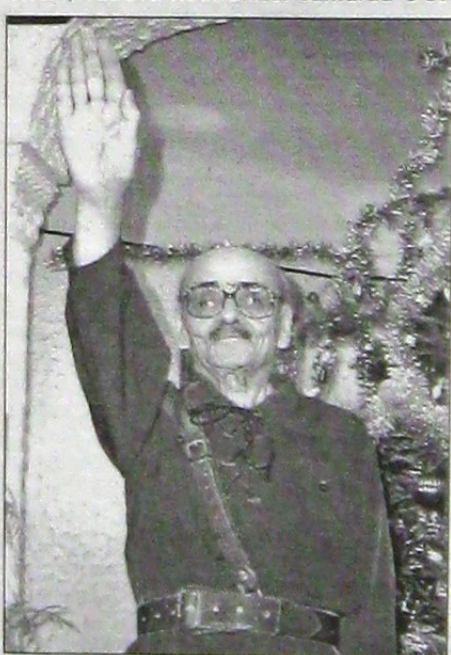
Cel de-al treilea popas a fost la km 30 al drumului național DN1 București - Brașov, la troița de la **Tâncăbești**, la locul unde au fost asasinați **CĂPITANUL, NICĂDORII** și **DECEMVIRII**.

Aici erau câteva crengi proaspete de liliac, și chiar în timpul în care vopseam stativul de lumânări, a oprit un autoturism cu număr de București, și o pereche a coborât împreună cu copiii; gestul lor - au îngenucheat împreună cu copiii și s-au închinat, sărutând troița - ne-a impresionat.

Apoi, în timp ce făceam apelul celor căzuți aici, a mai oprit o mașină și doi tineri au venit să aprindă lumânări, dar, văzându-ne, au luat-o la goană, uitând de lumânări... Când oare vor înceta românii să mai tremure de frică pentru orice nimic, ca și cum ar avea veșnic pe urme cohorte de spioni și ucigași?!

Ultimul popas a fost în str. **Matei Voievod**, la înimoasa Doamnă **ELPIDIA TEJA**, văduva neuitatului camarad **CONSTANTIN TEJA** care și-a închinat

toată viața idealului legionar: Costică l-a cunoscut pe Căpitan când avea 16 ani, în tabăra de la **Carmen Sylva**, și de atunci nici moartea nu l-a mai despărțit de cămașa verde: Costică Teja a plecat în lumea cealaltă, mai bună, în frumoasele odăjdii legionare, cu ceremonial legionar, pentru că macedonenii nu se dezmint niciodată: atunci când își dăruiesc inima, o fac pentru totdeauna, și fără limite, iar lașitatea este un cuvânt necunoscut pentru ei. Bineînțeles că a pățit cumplit pentru credința sa legionară: la **Gherla** (unde tot trupul i-a fost transformat într-o masă de carne vie, sângerândă, unghiile i-au fost smulse cu cleștele, i s-au vârat fecale pe gât, cu forța), apoi la **Baia Sprie**, în **Valea Nistrului**: 13 ani de închisoare cruntă. (În nr. din martie 2004 al revistei, sub titlul "Un camarad de excepție: **Constantin Teja**", am publicat în extenso

biografia dărzului macedo-român pe care n-a reușit să-l învingă nici faimoasa echipă a torționarului **Țurcanu**.)

La plecare am strâns-o în brațe pe îndurerată și credincioasă Doamnă, încercând să-i mai alinăm durerea pricinuită de plecarea fără întoarcere a "legionarului lui **Corneliu Zelea Codreanu**". Doamna **Elpidia** a șoptit: "Îmi pare rău de un singur lucru: că n-am putut să ne facem datoria pe de-a întregul..." Am privit-o uluiți, neînțelegând. Cu o energie nebănuită pentru o persoană atât de delicată, Doamna a completat: "Trebuie să murim cu comuniștii de gât, să nu mai rămână unul din ei!"

Nicoleta Codrin

Carte legionară celebră CORNELIU ZELEA CODREANU – "PENTRU LEGIONARI" (I)

În acest volum este scrisă povestea tinereții mele, de la 19 la 34 ani, cu simțirile, credința, gândurile, faptele și greșelile ei.

"LEGIONARI, Scriu pentru familia noastră legionară. Pentru toți legionarii: din sat, din fabrică și din universitate. (...)
Scriu în fuga condeiului, de pe câmpul de luptă, din mijlocul atacurilor. La ora aceasta suntem înconjurați din toate părțile. Dușmanii ne izbesc mișelește

și trădarea mușcă din noi. (...)
De doi ani de zile **numele nostru și acela de legionar nu sunt tolerate în zăre decât pentru a fi insultate**. Curge asupra noastră ploaie de mișelii în aplauzele dușmanilor și în speranțele lor că vom pieri. Dar acești cavaleri ai lașității, ca și stăpânii lor, se vor convinge, de altfel, în curând, că toate atacurile în care și-au acumulat nădejtile de nimicire a Mișcării Legionare, toate frământările și toate eforturile disperate, rămân încercări zadarnice. **Legionarii nu mor. Drepti, nemișcați, neînvinși și nemuritori, privesc pururea biruitorii la toate zvârcolirile urii neputincioase.**

Îmi este indiferentă părerea pe care ar putea s-o aibă lumea nelegionară despre rândurile ce urmează și nu mă interesează efectul pe care ele l-ar avea în acea lume. Eu vreau ca voi, soldați ai unor alte orizonturi românești, citind aceste amintiri, să recunoașteți în ele propriul vostru trecut și să vă aduceți aminte de luptele voastre. Să reținuți suferințele îndurate și loviturile primite pentru neam. **Să vă umpleți inimile de foc și de hotărâre în lupta grea și dreaptă, în care v-ați înleștat și din care avem cu toții poruncă de a ieși: biruitori sau morți.** La voi mă gândesc când scriu. La voi, acei cari veți trebui să măriți, primind cu seninătate strămoșilor Thraci botezul morții. Și la voi, acei ce veți trebui să pășiți peste morți și mormintele lor, ducând în mâinile voastre steagurile triumfătoare ale Românilor." **CORNELIU ZELEA CODREANU**
Carmen Sylva, 6 dec. 1935

PĂȘIND ÎN VIAȚĂ

La Universitatea din Iași

"Această atitudine a profesorilor care considerau ca "barbarie" orice idee și notă naționalistă, a avut ca efect dezorientarea totală a studenților. Unii susțineau bolșevismul pe față, alții - cei mai mulți - spuneau: "Orice s-ar zice, a trecut timpul naționalismului, omenirea merge spre stânga". (pg. 16)
Înaintarea acestor idei antiromânești, susținută de o masă compactă de profesori și studenți și încurajată de toți dușmanii României întregite, nu mai găsea în lumea studențească nici o rezistență românească. Cățiva care mai încercam să rămânem pe poziție eram învăluți într-o atmosferă de dispreț și dușmănie. Colegii de alte păreri, cei cu "libertatea de conștiință" și cu principiul tuturor libertăților, scuipau în urma noastră, când treceam pe stradă sau pe sălile facultăților și deveniseră agresivi, din ce în ce mai agresivi. Întruniri peste întruniri cu mii de studenți, în care se propaga bolșevismul, se ataca Armata, Justiția, Biserica, Coroana.

Universitatea cu tradiție de naționalism de la 1860, devenise un focar de antiromânism." (pg. 16)

Se pregătea revoluția

"Dar nu numai în universitate era această situație. Masa muncitorească ieșeană, cuprinsă aproape în întregime de comunism, stătea gata să izbucnească în revoluție.

La fiecare 3-4 zile, pe străzile Iașului, mari demonstrații comuniste. Cele 10-15.000 de lucrători, înfălmânziți și manevrați de mâna criminală de la Moscova, parcurgeau străzile în cântecul Internaționalei, în strigăte de: "Jos Armata!", "Jos Regele!", purtând placarde pe care se putea citi: "Trăiască revoluția comunistă!", "Trăiască Rusia Sovietică!".

Dacă ar fi învins aceștia? Am fi avut cel puțin o Românie condusă de un regim muncitoresc românesc? Ar fi devenit muncitorii români stăpânii țării? NU! (...)

România Mare, după mai puțin de o secundă de viață, s-ar fi prăbușit. Noi, poporul român, am fi fost exterminați fără milă, uciși sau deportați pe drumurile Siberiei: țărani, muncitori, intelectuali, cu toții de-a valma. (...)

Aveam conștiința clară, că în acele ceasuri juca balanța vieții și a morții poporului român. (...) Numai intelectualii români erau inconștienți. Intelectualii care au învățat carte și care aveau chemarea de a lumina calea poporului în clipe grele - căci pentru aceasta erau intelectuali - lipseau de la datoria lor. Acești nevrednici în ceasurile acelea hotărâtoare susțineau cu o inconștiență criminală, că "lumina vine de la Răsărit". Coloanelor revoluționare, care străbăteau amenințătoare străzile tuturor orașelor, cine să li se opună? Studențimea? Nu! Poliția? Siguranța? Aceștia, când auzeau că se aproprie coloanele, intrau în panică și dispăreau." (pg. 17 - 18)

Garda Conștiinței Naționale

"Drumul meu se bifurcă: jumătate în lupta de la universitate și jumătate cu Constantin Pănuș, în rândurile muncitorimii. Eu m-am legat sufletește de acest om și am rămas cu el, sub conducerea lui, tot timpul până la desființarea organizației." (pg. 18)

"Acțiunea lui a durat un an. S-a mărit în măsura primejdiei bolșevice și apoi s-a micșorat în măsura scăderii ei." (pg. 19)

"La început consfătuiri, apoi întruniri care ajungeau până la 5-6 și chiar 10000 de oameni. Acestea erau, în perioada critică, săptămânale. Aveau loc în sala Principele Mircea și uneori chiar în Piața Unirii. (...) Este incontestabil că Garda Conștiinței Naționale a înălțat într-un moment critic conștiința națională a Românilor într-un punct de importanță ca acela al Iașului și a așezat-o ca o barieră în fața valului comunist.

Activitatea aceasta nu s-a mărginit numai la Iași. Ne-am deplasat și în alte orașe. Apoi foaia "Conștiința", care apărea regulat, pătrunsese cu strigătul ei de alarmă aproape în toate orașele din Moldova și Basarabia." (pg. 19)

Sindicatul național

"De multe ori vorbeam cu Pănuș în serile lui 1919, căci neconștient eram împreună și aproape regulat la masa sa. Și-i spuneam:

- Nu-i de-ajuns să învingem comunismul. Trebuie să și luptăm pentru dreptatea muncitorilor. **Au dreptul la pâine și dreptul la onoare.** Trebuie să luptăm în contra partidelor oligarhice, creând organizații muncitorești naționale care să-și poată câștiga dreptatea în cadrul statului, nu în contra statului.

Nu admitem nimănui ca să caute și să ridice pe pământul românesc alt steag decât acela al istoriei noastre naționale. Oricâtă dreptate ar putea avea clasa muncitoare, nu-i admitem ca să se ridice peste și împotriva hotarelor țării. Nu va admite nimeni ca pentru pâinea ta să pustiești și să dai pe mâna unei nații străine de bancheri și cămătari, tot ce a agonisit truda de două ori milenară a unui neam de muncitori și de viteji. Dreptatea ta, în cadrul dreptății neamului. Nu se admite ca pentru dreptatea ta să sfărâmi în bucăți dreptatea istorică a nației careia aparții.

Dar nici nu vom admite ca la adăpostul formulelor tricolore, să se instaleze o clasă oligarhică și tiranică, pe spatele muncitorilor de toate categoriile și să-i jupoaie literalmente de piele, fluturând prin văzduh neconștient: Patrie - pe care n-o iubesc - Dumnezeu - în care nu cred, - Biserica - în care nu intră niciodată, - și Armata - pe care o trimit la război cu brațele goale.

Acestea sunt realități, care nu pot fi embleme pentru escrocherie politică în mâna unor scamători imorali." (pg. 22-23)

"Apel către meseriași, muncitori, soldați și țărani români:

(...) Iată că din răsărit se aud glasuri de ură care vădesc năzuința dușmanilor noștri de a ne sfâșia, prin învrăjbire și neînțelegerile dintre noi. Din Rusia, stăpânită de întunericul învățăturilor greșite, pornesc îndemnuri de luptă la foc și la uciderea fraților de același sânge.

Din Ungaria, care-și plânge mărirea de altădată, se aud aceleași îndemnuri. Dușmanii din răsărit s-au unit cu cei din apus ca să tulbure liniștea noastră pentru ca apoi să ne poată cotopli.

Străinii de peste hotare încearcă să împartă paharul cu otrăvă între noi, prin înstrăinări care trăiesc la sânul țării noastre. Ei au cutezanța să spună că îndemnurile lor le fac în numele păcii, în numele dreptății și al libertății, în numele muncitorilor. Cuvântul lor e minciună, îndemnul lor e venin omorător, căci:

Ei zic că voiesc pacea, dar ei singuri o nimicesc omorând pe cei mai vrednici. Cer libertatea, dar cu amenințări de moarte, silesc lumea să li se supună.

Doresc înfrățirea, dar ei seamănă ura, nedreptatea și desfrăul în mijlocul popoarelor.

Mai mult încă: ei zic că voiesc desființarea capitalului câștigat prin sudoarea frunții.

Ne spun că nu voiesc războiul dar ei se războiesc.

Cer desființarea armatei, dar ei se înarmează.

Ne îndeamnă să aruncăm steagul tricolor, dar voiesc să ridice în locul lui steagul roșu al urii.

Să nu dați crezare manifestelor și îndemnelor lor precum n-ați dat crezare manifestelor dușmane când luptați la Oituz, Mărăști și Mărășești.

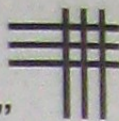
Datoria oricărui bun Român este de a se îngriji ca și pe viitor sămânța neînțelegerii, pe care o încearcă să o arunce între noi, să nu prindă rădăcini.

Desăvârșiți lucrul început prin munca și cinstea voastră. Dușmanii voștri sunt: lenea, ura și necinstea care domnesc peste hotare și care ne amenință și pe noi.

Fiți cu luare aminte! Păstrați-vă sufletul curat, nu uitați că mântuirea noastră este munca, unirea și cinstea. (...) (pg. 25 - 27)

(continuare în numărul viitor)

Pagină realizată de Cuibul "Vestitorii"

ADRIAN GABRIEL LEPĂDATU – "MIȘCAREA LEGIONARĂ ÎNTRE MIT ȘI REALITATE"

În supraoferta editorială prezentă anual prin sute de titluri noi din cele mai diverse domenii, care sufocă rafturile librăriilor și nu mai încap în tonetele vânzătorilor de pe stradă, am descoperit întâmplător, nu demult, o carte cu un titlu care spune totul: **"Mișcarea Legionară între mit și realitate"**.

Achiziționând lucrarea, într-o remarcabilă ținută grafică, am luat cunoștință că autorul este un tânăr de numai 26 de ani, absolvent, în urmă cu doi ani, al Universității Ecologice București, în viața de toate zilele fiind redactor economic al cotidianului *"Curierul Național"*. Făcând aceste precizări îi dăm de la început circumstanțe atenuante autorului care nu are temeinice studii istorice, acest lucru văzându-se clar după lecturarea celor 370 de pagini ale cărții.

Spre lauda debutantului în cercetarea fenomenului legionar, *Mișcarea interbelică de masă* este prezentată într-o lumină favorabilă, lipsind, ca atare, invectivele, denaturarea adevărului și, mai ales, argumentele.

Din păcate, o spunem de la început, cartea s-a dovedit a fi, în final, o pălărie prea mare pentru tânărul autor, întrucât nu aduce absolut nimic nou față de ceea ce s-a scris despre *Mișcarea Legionară până în prezent*.

Cu titlu identic sau foarte asemănător au apărut alte trei cărți în urmă cu 9 ani, în 1997: *"Mișcarea Legionară, mit și realitate"* de Constantin Petculescu (Editura "Noua Alternativă", București), *"Mișcarea Legionară între mitul izbăvirii și realitatea dezastrului"* de Grigore Traian Pop, *"Legiunea Arhanghelului Mihail de la mit la realitate"* de Dragoș Zamfirescu (Ed. Enciclopedică, Buc.).

De la titlul sinonim cu cel al autorului Const. Petculescu și până la ultima filă din text, nu poate reține nimic nou, inedit, tot ce este relatat este arhicunoscut.

Cine se înhamă astăzi la munca grea și epuizantă de a scrie o adevărată monografie a *Mișcării Legionare* de la începutul ei și până în prezent, își asumă o mare responsabilitate materializată în cercetarea amănunțită a imensului material documentar aflat în arhive și biblioteci, atât în țară cât și în străinătate. O sursă deloc de neglijat ar constitui-o și discuțiile cu cei aflați încă în viață, care au fost prezenți în mijlocul evenimentelor între anii 1930 - 1940. La sfârșitul cărții dl. Adrian Lepădatu prezintă lista lucrărilor cercetate, adică **bibliografia**. Rămâi neplăcut surprins văzând cât de mică este: la literatura legionară doar 28 de titluri, din care nu mai puțin de 25 au apărut după 1993, iar dintre acestea, 9 îl au ca autor pe Horia Sima. La fel stau lucrurile și când se referă la consultarea "scrierilor din epocă" (doar 7 la număr, toate retipărite în ultimul deceniu), "colecții de documente" (3 lucrări, și ele retipărite), la "lucrări de specialitate" și "memorialistică" (doar 10, deși numărul ziarelor legionare apărute în tot cuprinsul țării a fost de peste 80, și nu au fost nici măcar răsfote cotidienele "Buna Vestire" și "Cuvântul" sau revistele culturale).

Puținele lucrări cercetate autorul le-a amestecat într-un creuzet din care a rezultat, firește, un volum scris la repezeală, fără nici o notă cât de cât personală.

Bunăoară, nu pune "punctul pe i", când omite - cu sau fără voie - rolul nefast pe care l-a avut Horia Sima în decapitarea *Mișcării Legionare* în perioada 1938 - 1939 și în compromiterea acesteia (în timpul în care s-a aflat la conducerea țării, dar și în străinătate). Nu se vorbește nimic nici despre eliminarea lui Horia Sima din *Mișcarea Legionară* încă în 1954, sau despre scindarea dintre simiști și codreniști; autorul alege calea mai comodă de a prezenta faptele exclusiv prin prisma celor relatate de Horia Sima în cărțile sale biografice din perioada 1940 - 1944 ("Sfârșitul unei domnii sângeroase", "Era libertății", "Prizonieri ai puterilor Axei", "Guvernul național român de la Viena").

Se știe că spațiul acordat recenziei unei cărți nu trebuie să fie generos, altfel riscă să nu fie citit, așa că mă voi limita la câteva exemple care reflectă superficialitatea autorului:

— Afirmă că imaginea Căpitanului a rămas pentru posteritate ca "om al lui Hitler la București" întrucât Hitler ar fi cerut în nov. 1938 regelui Carol al II-lea să-l elibereze pe Căpitan și să-l pună în fruntea țării. Or, se știe și este dovedit prin documente, că niciodată Hitler nu a intervenit nici în favoarea *Mișcării* nici a Căpitanului (era interesat doar de grânele și petrolul României, în vederea războiului); în plus, ca detalii semnificative, Corneliu Zelea Codreanu nu s-a întâlnit niciodată cu conducătorul Germaniei, iar doctrina legionară (creștină, de dreapta) nu are "nici în clin, nici în mănecă" cu doctrina nazistă (național-socialistă).

— Emite "cugetări" hilare de genul: *"Mișcarea Legionară, Legiunea Arhanghelului Mihail, Garda de Fier, Partidul Totul Pentru Țară sau Gruparea Corneliu Zelea Codreanu, toate sunt denumirile aceluși fenomen ciudat, mai apropiat de o sectă religioasă (n. n.: !?) decât de o formațiune politică ce a zguduit România interbelică..."*, sau: *"În prezent nu se mai poate vorbi despre Garda de Fier decât că a fost. Acțiunile și ideile legionare sunt încă valabile*

și pot fi încă susținute, aventura legionară nu mai este posibilă. Ar trebui să se nască o altă generație gata de sacrificiu în numele unei idei, să accepte moștenirea Gărzii de Fier și să continue lupta. Ceea ce este imposibil. Legiunea se va stinge de la sine, prin trecerea timpului, moartea veteranilor și uitare, fără să mai trezească ură și atașament".

Dacă nu aș vedea în fiecare toamnă, la 30 noiembrie, la Tâncăbești, numeroși tineri care iau parte la comemorarea asasinării Fondatorului *Mișcării*, dacă nu aș vedea pe tineri - elevi și studenți - în organizația noastră, dacă nu aș vedea sute de tineri la conferințe și la mitinguri cu caracter naționalist, aș crede că scrie domnul Adrian Lepădatu. Dar faptele dovedesc exact contrariul a ceea ce afirmă domnia sa.

— Tot din comoditate, probabil, capitolul intitulat *"Presa și editurile legionare din exil"* are numai 4 pagini, jumătate din ele reproducând numai lista cărților apărute între anii 1951 - 1953 la Salzburg în editura "Omul Nou", iar dintre edituri și ziare sunt menționate numai cele cu simpatii simiste. Halal imparțialitate!

— Un alt capitol, tot atât de "amplu", deci tot de 4 pagini, tratează, "în doi timpi și trei mișcări", *"Revoluția din 1989 și Mișcarea Legionară"*. Autorul stărnește din nou zămbete celui care a studiat fenomenul legionar, celui avizat: *"Cele mai active s-au dovedit Mișcarea Legionară condusă de Șerban Suru, Fundația Profesor Gheorghe Manu, o organizație pro-simistă, și Acțiunea Românească sub conducerea unuia dintre nepoții lui Corneliu Zelea Codreanu, Nicador Florea Codreanu, declarat anti-Sima. Cea mai apropiată de origini pare însă Mișcarea Legionară condusă de Șerban Suru, un fost profesor de fizică, care are față de alte grupări atutul tineretii și a păstrat uniforma clasică și ritualul ședințelor de cuib"*. (n. n.: sic!!)

Faptul că Șerban Suru afișează permanent, în orice ocazie, portul cămășii verzi, nu înseamnă că este cel mai bun legionar; din contră, Căpitanul interzisese purtarea acesteia mereu, stabilind ca aceasta să se facă numai în ocazii speciale (mari aniversări, comemorări, evenimente).

Iar ședințele de cuib nu sunt unice la Șerban Suru: este secretul lui Polichinelle că în cadrul *Acțiunii Române* ședințele de cuib au loc cu regularitate: atât tinerii, cât și vârstnicii sunt organizați în cuiburi.

Dar de ce să se obosească domnul Adrian Gabriel Lepădatu să vină la sediul din strada Mărgăritarelor, să ne cunoască (mai ales că în fiecare vineri avem program de relații cu publicul), de ce să consulte revista noastră lunară, *Cuvântul Legionar* (distribuit prin chioșcurile Rodipet și de către tinerii legionari) și de ce să poarte un dialog cu camaradul Nicador Zelea Codreanu?

Cartea este prefată de profesorul universitar Anton Caragea, care îl prezintă pe autor în culori trandafirii, lăudându-l că a scris "o carte ciudată (n. n.: !?) atractivă prin necunoscut (n. n.: !?) și singularitatea pozițiilor (n. n.: măi, măi!?)". Doar începutul și finalul prefetei sunt însă laudative: în tot restul textului, profesorul "îl trage de urechi" de-a binelea pe autor, chiar și pentru un aspect prezentat

corect de autor - îi atrage atenția că *"nu numai legionarii au fost terorizați, bătuți și umiliți în timpul alegerilor, dar ei nu merită o aureolă mai mare de martiri decât țărâniștii, liberalii sau averescanii din Partidul Poporului (n. n.: !?)"*. Spre regretul meu, trebuie să-l atenționez pe prof. universitar Anton Caragea că nu stă prea bine la capitolul istorie întrucât nu există nici un "martir" țărânist sau liberal în toată perioada interbelică, ci numai legionari! Iată câteva exemple: studentul Virgil Teodorescu, împușcat în 1933 de autorități pe la spate în timp ce lipea afișe pentru *Mișcare* (aceasta participând legal la campania electorală), Sterie Ciumetti, Const. Niță, Toader Toma - asasinați tot în 1933, fără nici o vină și nici măcar o anchetă (necum condamnare), apoi legionarii Dumitru Mija, Florian Șt. Popescu, Lăzuresanu, Ciubuc, Varjac - împușcați în timpul guvernului (nota bene!) naționalist al lui Oct. Goga (tot în această perioadă s-au semnalat 52 de răniți de către autorități, tot fără vreo cât de mică justificare); nu mai vorbim de masacrarea a 254 de legionari într-o singură noapte (21/22 sept. 1939). Și nici nu puteau fi "martiri" liberalii sau țărâniștii, când la putere s-au aflat, pe rând, numai ei! Criticul ar putea să ia "trofeul Găgă", din moment ce printre "martiri" sunt trecuți și averescanii, care au condus țara în două rânduri între anii 1920 - 1927, când *Mișcarea Legionară* nici nu exista, Partidul Poporului (Averescan) sucombând, din lipsă de popularitate.

Totodată m-a mirat seninătatea cu care domn profesor debitează aceleași vechi clișee și ineptii din vremea comunismului "biruitor" (până acum știam de minciuna, spusă pe seama legionarilor, cu "omul și pogonul", acum însă aud de "țărâniștii și vaca"! plus o grămadă de alte bazaconii care nici nu merită luate în seamă), și l-am deplâns pe autor că nu a găsit un prefațator care să aibă măcar o vagă idee despre subiectul prezentat.

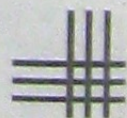
Închei fără alte comentarii la multe altele care ar necesita comentarii...

G. Emilian

Adrian Gabriel LEPĂDATU

Mișcarea legionară: între mit și realitate

CARTIER ASTORIA

Diverse

"OAMENII ANULUI 2005" ALEȘI DE EVREI DINTRE ROMÂNI

La Muzeul Eretz Israel din Tel Aviv s-a desfășurat la data de 1 febr. 2005 decernarea premiilor "Oamenii anului 2005". De data aceasta Centrul Cultural Israeliano-Român din Tel Aviv a decis să acorde distincții nu numai unor personalități israeliene originare din România, de genul deputatei Colette Avital ce și-a adus tot aportul la studierea holocaustului în România și la acuzarea poporului român de holocaust, fiind premiată cu "Diploma de excelență" - ci și unor români neaoși (mai mult sau mai puțin).

Oamenii anului 2005, a căror desemnare a avut loc ținându-se cont de "realizările și deschiderea lor către lumea evreiască", sunt:

Pe primul loc, președintele României, Traian Băsescu, ale cărui vizite și lacrimi de la muzeele holocaustului din America au contat foarte mult ca "deschidere spre lumea evreiască". (Închisorile secrete, ascultarea telefoanelor, noua lege a spionului Dandana român și mulți alți "factori" au contribuit probabil la această alegere.) Și noi tot așteptăm "deschiderea spre lumea românească" și problemele ei, că oficial este președintele românilor...

Pe locul 2, Adrian Videanu, primarul general al Bucureștiului, ce a avut o mare bunăvoință în ceea ce privește retrocedarea clădirilor unor personalități ale Comunității Evreiești.

Locul 3, dr. Valeria Mariana Stoica, ambasadorul României în Israel. Mazeltov!

Locul 4, actorul Florin Piersic. Piersic este iubit și de noi, dar ne întrebăm de ce oare nu l-au ales pe celebrul Gheorghe Zamfir care a susținut atâtea concerte în Israel? Oare pentru că, săracul, a fost declarat antisemit? De fapt, de Gheorghe Zamfir, un monstru sacru în materie de nai, nu s-a mai auzit nimic nici în România...

Locul 5, zianistul Sorin Roșca Stănescu, pentru diversivile și contraatacurile lansate în ziarul "Ziua" ori de câte ori a fost nevoie.

Locul 6, av. Radu Cătălin Dancu, pentru apărarea cauzelor unor etnici evrei și reprezentare în instanță a mediilor de afaceri evreiești. Acesta, împreună cu Sorin Roșca Stănescu, a declarat la festivitate interesul cu care urmărește viața evreiască în România și viața israeliană. (Și noi o urmărim ... cu atenție...)

Locul 7, actorul Ion Caramitru, directorul Teatrului Național din București, pentru promovarea "tinerelor talente".

Locul 8, Constantin Toma, directorul general OMNIASIG pentru merite deosebite în ceea ce privește asigurările și despăgubirile unor persoane fizice și juridice "made in Israel".

Locul 9, realizatoarea de televiziune Mihaela Rădulescu, pentru meritul de a se fi măritat cu actualul ei soț venit din țara lui Moise și pentru că s-a convertit la mozaism.

Locul 10, dar nu ultimul, poetul Mircea Dinescu - probabil pentru meritul inegalabil de a fi vomitat ineptii de genul "toată lumea știe că Moța și Marin au murit într-o cărciumă din Spania" și pentru faptul "de a fi fost la datorie" ori de câte ori a fost nevoie de el.

Am notat pentru informarea cititorilor noștri numele acestor români cu mare "deschidere evreiască" cărora le dorim să fie cel puțin la fel de atenți și grijulii și la realitățile neamului în mijlocul cărora s-au născut și au crescut, mai ales că unii dintre aceștia ne conduc, iar ceilalți fac parte dintre formatorii de opinie.

Ionut Moraru

ROMÂNI VALOROȘI "UITAȚI" SAU NECUNOSCUȚI - COMPLETARE LA ART. CU ACELAȘI TITLU DIN MARTIE 2006 -

- Alexandru Flechtenmacher, român de origine germană, a scris muzica piesei "Hora unirii", piesă ce a devenit imnul național al Albaniei.

- Compozitorul român Timotei Popovici a scris piesa "Luncile s-au desțepat", piesa ce a devenit ulterior imnul național al Israelului.

- Smaranda Brăescu s-a născut în 1897, în zodia recordurilor.

Primul record pe care l-a doborât a fost cel mondial feminin stabilit în America, 5384 metri (2 oct. 1931). Româncă a sărit cu parașuta de la 6000 de metri, stabilind un nou record mondial feminin. Pentru aceasta realizare a fost răsplătită cu ordinul *Virtutea Aeronautică*, clasa *Crucea de Aur*.

La 19 mai 1932, în America, Sacramento, Smaranda a doborât recordul mondial absolut, sărind de la 7200 metri înălțime.

Recordul va fi doborât cu greu, abia peste

20 de ani, de un alt român, Traian Demetrescu-Popa, în 1951.

Smaranda a devenit prima europeană care a obținut un brevet de pilot în S.U.A. În 1933 a fost primită de ministrul italian al aviației, mareșalul Italo Ballo. Apoi a mers la Roma, fiind invitată de către Papă.

Și-a cumpărat un avion pe care l-a botezat "Aurel Vlaicu", iar la 19 mai 1936 a reușit în premieră mondială traversarea Mării Mediterane.

Anul 1942 o găsește pe Smaranda încadrată în *Escadrila Albă*, alături de alte avioane de renume precum Nadia Russo, Virginica Dițescu, Eliza Vulcu și Mariana Drăgescu. Româncă spunea: "Viața mea nu înseamnă nimic dacă o țin pentru mine. Viața mea o dăruiesc țării, dar vreau să o dăruiesc frumoasă și încărcată de glorie". Smaranda a slujit României pe front dând dovada de curaj și dragoste de țară.

După terminarea războiului a început prigoana comunismului. Tot cei ce erau eroi ai neamului sau idoli ai românilor, atunci ca și acum, trebuiau distruși.

Smaranda a început să fie hărțuită, vânată, mai ales că intrase în organizația "Sumanele negre", inamic declarat al sistemului comunist. În scurt timp s-a îmbolnăvit și a murit (la 2 febr. 1948). Vorbele ei însă ne vor rămâne în memorie: "N-am băut recordul nici pentru glorie, nici pentru premii. Puteam să realizez același record în Apus sau în America, unde o asemenea realizare constituia evenimentul zilei. Dar am preferat să realizez evenimentul aici pentru numele nostru românesc."

- Un alt pilot celebru al românilor a fost Jean Calcianu, dobrogeanul care s-a dedicat dezvoltării tehnologice a mașinilor de curse.

Născut în 1893, acesta a devenit celebru după ce a fost tehnician pentru Bugatti, companie care l-a lansat în lumea mare a raliurilor. Dubonnet i-a dăruit una dintre mașini, modelul 37. Reușind să îmbunătățească performanțele mașinii, Calcianu a realizat un record de viteză de 173,6km/h, ceea ce i-a atras atenția lui Ettore Bugatti care l-a angajat ca preparator.

După șase ani s-a întors în România cu trei bolizi Bugatti, câștigând cu unul dintre aceștia Marele Premiu al Poloniei de la Lvov. În 1934 a organizat "GP-ul Brașovului", prima competiție de acest gen din România, iar în 1939 a câștigat la Belgrad cursa desfășurată în încheierea ultimului GP desfășurat înainte de cel de-al doilea război mondial.

- La raliuri, Petre Cristea a dovedit că este cel mai bun din toate timpurile.

În 1936 a câștigat raliul de la Monte Carlo la bordul unui Ford. A fost prima victorie din istoria renumitului constructor american în această competiție. Un an mai târziu, la bordul unui BMW 328, a participat la Marile Premii ale Portugaliei și Austriei, câștigând la categoria "Sport", primul, respectiv al doilea loc. În 1939, la Nurburgring, a câștigat primul loc chiar sub ochii înmărmuriți ai lui Adolf Hitler, stabilind un record de viteză, de 115 km/h, care a fost doborât abia în 1953. În 1939, în Franța, a câștigat Marele Premiu de la La Turbie și în Finlanda a obținut locul secund.

Povestea lui Cristea s-a încheiat la 6 iunie 1995, când a părăsit aceasta lume, lăsând în urmă un palmares internațional inegalabil.

Ionut Moraru

SEMNIFICAȚIA CREȘTINĂ A NUMELOR (II)

(continuare din numărul trecut)

Mulți dintre noi poartă numele unui sfânt sau al unei sfinte din calendarul ortodox, sfinți ce ne ocrotesc și veghează neîncetat asupra noastră cu rugăciuni și dragoste. Voi arăta, în continuare, semnificația creștină a numelor unor legionari ce și-au dat viața pentru apărarea neamului românesc, a țării și a creștinătății:

GHEORGHE (Gheorghe Clime, Gheorghe Furdui, Gheorghe Apostolescu, Gheorghe Istrate, Gheorghe Proca, Gheorghe Ovidiu Biriș, Gheorghe Constantin, Gheorghe Pavelescu, Gheorghe Teodorescu, Gheorghe Tiponț, Gheorghe Nicolicescu, Gheorghe Volocaru, Gheorghe Mancoș, Gheorghe Surugiu, Gheorghe Barbu, Gheorghe Munteanu, Gheorghe Cornea, Gheorghe Ioan Manolescu, Gheorghe Preda, Gheorghe Nicolescu, Gheorghe Ghindă, Gheorghe Barza, Gheorghe Cășăneanu, Gheorghe Dragomir, Gheorghe Lăscăr, Gheorghe Vranceanu, Ghiță Toceanu Tcaciuc, Gheorghe Paraschivescu - martiri legionari asasinati în noaptea de 21/22 sept. 1939; Gelu Novac, Gheorghe Șovăială - luptători din munții Făgărașului, căzuți la datorie).

Acest nume provine din greacă și înseamnă "agricultor, lucrător al pământului". El ne arată că omul trebuie să fie, înainte de toate, harnic și gospodăr, atașat pământului pe care s-a născut.

Sf. Mare Mucenic Gheorghe este unul dintre cei mai prețuiți sfinți. De neam bun, a îmbrățișat de tânăr cariera armelor, distingându-se repede prin curajul și abilitățile sale. Numit conducătorul unui corp de armată, Sf. Gheorghe a luptat în numeroase războaie, fiind apreciat de către împăratul Dioclețian.

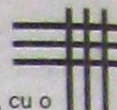
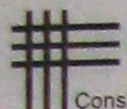
În timpul prigoanei creștinilor, sfântul și-a mărturisit și el cu tărie credința și, după multe amenințări și torturi, a fost executat din porunca aceluiași împărat pe care îl servea în luptă și războaie.

Fiind un exemplu de bărbăție și curaj, Sf. Gheorghe este protectorul armatei, iar sărbătoarea sa este pe 23 Aprilie.

CONSTANTIN (Constantin Bene, Constantin Cozmin Coman, Constantin Raicu, Constantin Eugen Stamate, Constantin Stegărescu, Constantin Boboc,

(continuare în pag. următoare)

Ionut Moraru

Constantin Ion Busuioc, Constantin Dorin, Constantin Antonovici, Constantin Voinea, Constantin Chiriaz, Costică Manganita, Constantin Șerban, Costel Constantinescu, Constantin Căldare, Constantin Cucerzan, Costăchel Popa - martiri legionari asinași în noaptea de 21/22 sept. 1939).

Acest nume provine din latină și înseamnă "cel care este ferm, hotărât, static", amintindu-ne că în viață omul trebuie să rămână hotărât și de neclintit în lupta sa cu dușmanii nației în sânul căreia s-a născut, în lupta sa cu greutățile și ispitele vieții. "Această comoară nu o găsim săpând prin pământ, ci o aflăm dacă cercetăm sufletul omului. Ea constă din răbdare, din înțelepciune, staticitate și o neclintită nădejde în Dumnezeu." - Sf. Ioan Gură de Aur.

Sfântul Împărat Constantin este unul dintre cei mai importanți oameni din istoria creștinismului.

În primele trei secole creștinii au avut de îndurat nenumărate prigoniri din partea autorităților romane care interziseseră credința creștină. Foarte mulți martiri au fost chinuți și uciși în acea perioadă. Dar împăratul roman Constantin, împreună cu mama sa, **Elena**, au înțeles că singurul Dumnezeu adevărat este Sfânta Treime și s-au închinat Domnului nostru, Iisus Hristos. Creștinismul nu a mai fost prigonit, s-au înălțat biserici, iar duminica a devenit zi liberă pentru că tot omul credincios să meargă la slujba religioasă.

Din porunca **Sfintei Împărătese Elena** s-au făcut săpături pe Golgota și s-a descoperit Sfânta Cruce pe care fusese răstignit Iisus Hristos. Încă de la început Crucea a făcut multe minuni, părți din lemnul ei binecuvântat ajungând în biserici și în mănăstirile din toată lumea, inclusiv în țara noastră.

Sărbătoarea Sfinților Împărați Constantin și Elena este pe 21 Mai.

De asemenea, în istoria neamului nostru găsim pilda de credință a **Sf. Constantin Brâncoveanu**, domnul Țării Românești în sec. al XVIII-lea, cărmuitor înțelept și ctitor de biserici și mănăstiri, din porunca căruia au fost ridicate sau renovate peste 100 lăcașuri de cult. Dar cel mai important de semnalat este faptul nu a renunțat cu nici un chip la credința ortodoxă, fiind omorât cu o cruzime inimaginabilă de către turci, împreună cu cei patru fii ai săi. Biserica Ortodoxă Română cinstește amintirea Sf. Constantin Brâncoveanu (precum și a celor patru fii ai săi: **Constantin, Ștefan, Radu, Matei**, și a sfetnicului lanache) la 16 August.

ELENA (Elena Bagdad - martir legionar, asasinată de către autorități în noaptea de 21/22 sept. 1939).

Acest nume provine din greacă și înseamnă "torță, făclie luminoasă, strălucirea soarelui", arătându-ne că omul bun și credincios, prin exemplul vieții sale, este pentru toți cei din jurul său asemenea unei făclii luminoase ce alungă întunericul, arătând tuturor calea cea dreaptă, căci omul bun aduce lumina și pacea în mijlocul celor între care trăiește. "Cel ce cunoaște este ca și lumânarea aprinsă, de la care pot lua lumina mii de alte lumânări." - Sf. Ioan Gură de Aur.

Sfânta Elena, mama Sf. Împărat Constantin cel Mare, a dat poruncă să fie ridicate numeroase biserici și mănăstiri. Ea a fost un exemplu de bunătate, fiind recunoscută dragostea cu care împărțea pomeni săracilor și prizonierilor. Cum am mai spus, Biserica cinstește amintirea Sf. Împărați Constantin și Elena la data de 21 Mai.

FLORIN (Florin Găman - elev ce făcea parte din Frăția de Cruce, asasinat în noaptea de 21/22 sept. 1939).

Provine din latină și înseamnă "înflorit, înfloritor", amintindu-ne că omul bun este asemenea unei flori în grădina minunată a lui Dumnezeu, care este lumea întreagă. Omul rău, în schimb, este ca o buruiănă, care nu trăiește decât pentru sine.

VEDERE DE PE "CENTURA" POLITICII - MAI 2006 (continuare din pag. 7)

PE PLAN EXTERN

Mormolocii la plasă

Ivan stă la copcă, își fumează mahorca și se uită șiret la mormolocii din Dâmbovița: au făcut dinți mormolocii - o mutație genetică, mormolocii cu dinții! Se pot mușca între ei. Să se muște.

În timp ce milițianul Vladimir Voronin îi aduce elogiul lui Lenin și sărbătorește ziua de 9 mai pentru "eliberarea de sub jugul fascist al României", tinerii basarabeni i-au arătat din nou că s-au maturizat și că nu mai pot fi mințiți. Sute de elevi ai Liceului "Gh. Asachi" din Chișinău au ieșit în fața instituției în care își fac studiile și au protestat împotriva modificărilor operate de directorul liceului, care în zilele de vacanță a schimbat inscripția de pe frontispiciul instituției din "Liceul teoretic român-francez" în "Liceul teoretic moldo-francez". Liceenii au zdrobit partea de inscripție pe care era scris "moldo" și au pus în loc o foaie pe care au scris "ROMÂN".

Nu-i nimic. "Kakaia aghițația?" Țarul Vova oferă armatei ruse rachete strategice Topol-M, iar specialiștii lui lucrează la alte arme, de înaltă precizie, a căror traiectorie nu poate fi detectată de nici un adversar. El a vorbit deja despre un nou război rece, despre o nouă cursă a înarmărilor. Lucru perfect adevărat. "Statele Unite sunt o fortăreață datorită sumelor mari cheltuite pentru apărare, iar Rusia ar trebui să urmeze acest exemplu pentru a-și asigura o apărare solidă. Washington-ul alocă pentru apărare de 25 de ori mai mult decât Moscova. Casa lor, America, este castelul lor! Bravo lor! Asta înseamnă că noi

Sărbătoarea celor care poartă aceste nume este Duminica Floriilor, cu o săptămână înaintea sfintei sărbători de Paști. În această duminică Mântuitorul a intrat în Ierusalim, întâmpinat cu bucurie de mulțimea care i-a ieșit în cale cu flori și ramuri tinere de măsline și finic. Numită și sărbătoarea Floriilor, această zi sfântă este un prilej de mare bucurie, de lumină, de primăvară revărsată în jurul nostru și în noi.

Sfântul Florentie a fost un mucenic din Tesalonic, Macedonia, care în primele veacuri creștine, în timpul persecuțiilor, nu doar că a mărturisit credința sa în Hristos, ci a făcut tot ce putea pentru a-i convinge pe cei din jurul său că adevărata credință este cea creștină - religia iubirii și a speranței. A murit ca martir, Biserica cinstindu-i memoria în ziua de 13 Octombrie.

GABRIEL, GAVRILA (Ion Gavrilă-Ogoranu - conducătorul luptătorilor anticomuniști din munții Făgărașului, a cărui trecere în neființă s-a produs la începutul lunii mai, anul acesta.)

(Notă: Deși nu și-a pierdut viața luptând pentru neamul românesc, pentru că și-a pus-o necondiționat, cu un rar eroism, la dispoziția neamului românesc, îi înscrinem numele printre ceilalți legionari care și-au pierdut viața luptând. Să-i fie țărâna ușoară, iar Dumnezeu să-l plimbe prin grădina Raiului.)

Numele provine din ebraică, însemnând "Dumnezeu este puternic". Este un nume deosebit ce ne arată nu doar că Dumnezeu este Atotputernic, ci și că omul își găsește puterea în El, adică în credință și iubire: puterea de a trece peste orice greutate, puterea sufletească de a răzbi, de a învinge în viață, de a urma calea cea grea și dreaptă. "Dumnezeu este scăparea și puterea noastră, ajutor în necazurile ce ne împresoară." - Sf. Scriptură, Psalmul XLV

Sf. Arhanghel Gavril este mesagerul Domnului, dar și cel ce ține piept demonilor și răului.

În icoane este înfățișat purtând în mână o floare, căci la Buna Vestire Sf. Arhanghel Gavril a întâmpinat-o pe Maica Domnului cu o floare de crin și cu vestea că ea, Fecioara Maria, avea să-l aducă pe lume pe Iisus Hristos.

Zilele de sărbătoare ale Sf. Arhanghel Gavril sunt 8 Nov. și 26 Martie. "Eu sunt Gabriel și am fost trimis ție să-ți binevestesc acestea." - Sf. Scriptură, Evanghelia după Luca I, 19.

MIHAIL, MIHAI (Mihail Polihroniade, Mihai Calapăr, Mihail Grigoriu - martiri legionari asinași de către autorități în noaptea de 21/22 sept. 1939, **Mihail Eminescu** - poetul nostru național și precursor al legionarismului, asasinat de către doctorul său evreu prin intoxicare cu mercur, **Mihai Viteazul**, asasinat în cortul său pentru curajul de a fi primul întregitor al neamului românesc).

Acest nume provine din ebraică și înseamnă "cine este ca Dumnezeu? cine se compară cu Domnul?". El este asemenea unei rugăciuni de slavă adusă Domnului, căci nimeni și nimic nu se compară cu puterea lui Dumnezeu, cu dreptatea Sa și, mai ales, cu dragostea Sa care le cuprinde pe toate. "Cine este Dumnezeu afară de Dumnezeul nostru?... Cel ce mi-ai dat scutul mântuirii mele și dreapta Ta m-a sprijinit. Și grija Ta m-a îndreptat până la sfârșit." - Sf. Scriptură, Psalmul XVII, 34, 39.

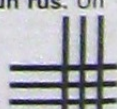
Sfântul Arhanghel Mihail este conducătorul cetelor îngerești, arhanghelul cu sabia de foc, pus de Dumnezeu să păzească intrarea în Rai. El este ocrotitorul Mișcării Legionare.

Numele Sf. Arhanghel Mihail este invocat de bolnavi și de cei aflați în suferință, la fel cum a fost invocat de către legionarii aflați în închisoarea Văcărești.

În Apocalipsă, Arhanghelul Mihail conduce cetele îngerești împotriva diavolului.

Soborul Sfinților Arhangheli Mihail și Gavril este pe 8 Noiembrie.

(continuare în numărul viitor)

cu o arhitectură în stil gotic, cu doar(!) 21 de etaje, actualmente un hotel de lux al unei companii japoneze.

Chinatown este cel mai mare și mai colorat cartier etnic din New York; aici abundă băcăniile, magazinele cu suveniruri și restaurantele chinezești care oferă mâncare foarte bună. Cartierul se limitează cu **"Mica Italie"**, unde locuiesc de câteva decenii zeci de mii de emigranți italieni. Turistul se oprește în fața **"Zidului Democrației"** de pe Boyard Street, mereu acoperit cu ziare și afișe care prezintă situația din China; statuia lui Confucius; un alt monument se află în Chatham Square, închinat memoriei victimelor din războiul americano-chinez; Templul Budist, unde se află peste 100 de statuete din aur ale lui Budha; Piața de pe Canal Street, unde se pot cumpăra la prețuri avantajoase haine vechi sau noi și multe alte lucruri. În Chinatown trăiesc peste 80.000 de chinezi, prosperi în ultimii ani, după sosirea imigranților mai bogați din Hong Kong.

Dar să vorbesc și despre două mici muzee renumite în toată lumea. Primul este **Muzeul Metropolitan de Arte**, fondat în 1870 de către un grup de artiști și filantropi, ca o instituție de artă care să poată rivaliza cu cele din Europa.

"Metropolitan" este considerat cel mai mare muzeu de artă din Occident, cu exponate din perioada istorică până în zilele noastre, cu colecții de pe toate continentele, inclusiv artă egipteană și sculptură și artă decorativă americană din perioada colonială. Amintesc doar câteva din aceste comori pe care le adăpostește Muzeul Metropolitan: Paul Cézanne cu "Jucătorii de cărți" creat în 1890, care a renunțat aici la tradiționalele sale peisaje, natură moartă și portrete, pentru a picta niște țărani jucând cărți; Van Gogh cu tabloul "Chiparoși" realizat în 1889, cu un an înainte de a muri, cu o tușă puternică și stilul învolburat care îi caracterizează ultima perioadă de creație; Rembrandt, care a pictat aici un "Autoportret" la vârsta de 54 de ani, unul din cele 100 de autoportrete(!); Jan van Eyck, pictorul flamand care a fost printre primii care au pictat în ulei "Diptic" (1425-1430) care arată că a fost un precursor al realismului; pictorul Louis David cu "Moartea lui Socrate" (1787) care îl înfățișează pe filosof preferând să înghită otrăv decât să renunțe la convingerile sale; Jean Vermer (1660) cu "Tânără femeie cu ulcior de apă".

Arta egipteană este din plin reprezentată, cu mii de obiecte din preistorie până în sec. VIII d. Hr., aflându-se aici și sculptura care o reprezintă pe regina Hatshepust a Tebei care a domnit în sec. XV î. Hr.

Sunt din plin prezente și opere de artă grecești și romane; de asemenea, artă medievală și artă contemporană.

Există și instrumente muzicale cum ar fi o vioară Stradivarius din Cremona, Italia (1699), ghitarele spaniolului Andrei Segovia, un sitar indian cu corzi în formă de coadă de păun, clavecine de tot felul, tobe africane, pi-pas sau lăute din Africa, fluiere ale indienilor americani.

Cel de-al doilea muzeu care trebuie neapărat vizitat este **Muzeul de Artă Modernă**, fondat în 1929, care se poate lăuda că adăpostește una dintre cele mai vaste colecții din lume, care, în plus, găzduiește și alte discipline care nu sunt acceptate în alte galerii. El deține aproximativ 10.000 opere de artă, de la o colecție de clasiști postimpresioniști până la o colecție unică de artă modernă, de la mostre de design la capodoperele timpurii ale filmului și fotografiei. **Departamentul cinematografic**, unic în lume într-un muzeu, are o colecție de aproximativ 10.000 de filme și patru milioane de cadre, muzeul oferind diverse programe, inclusiv retrospectivă ale unor regizori și actori, filme de un anumit gen și lucrări experimentale. Marii regizori donează copii ale filmelor lor pentru a contribui la această activitate.

Dar ca român înimă a început să-mi bată mai tare când la secția sculpturi am putut vedea expuse la loc de frunte și câteva opere care aparțin marelui nostru **Constantin Brâncuși**. Aici se află **"Pasărea în spațiu"** (1919) prin care Brâncuși a introdus formele aerodinamice și de rachetă la o dată când tehnologia mondială nu promovase asemenea forme; prima versiune a **"Păsării măiestre"** (1912), una din versiunile portretului **"D-rei Pogany"** ca și **"Noul născut"** (1915), **"Prîm pas"** (1920), **"Adam și Eva"** (1921), **"Foca"** (1936) și **"Broasca zburătoare"** (1943).

New York-ul, așa cum a fost conceput, se vizitează ușor; totul depinde, așa cum am mai spus, de condiția fizică și de dolarii pe care îi ai, mai mulți sau mai puțini. Orașul are peste 10.000 de km. de străzi, dar nu este dificil să te

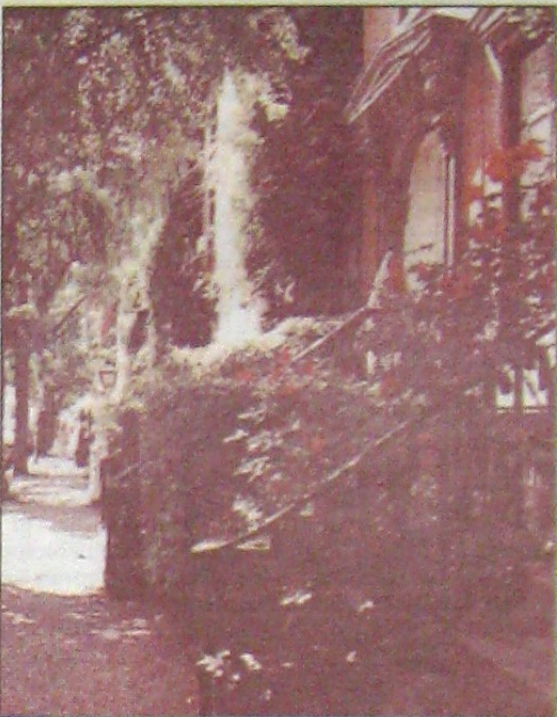
descurci; obligatoriu este însă să ai un ghid turistic și un plan al orașului, deoarece metropola este constituită dintr-o rețea de districte și poate fi vizitată zonă cu zonă. Peste tot, în majoritatea intersecțiilor, există indicatoare de nume. Cel mai ieftin și mai rapid mijloc de deplasare este însă metrourul, întrucât cu taxiul poți fi blocat în trafic, mai ales în orele de vârf.

Am vorbit până acum de obiectivele majore care trebuie neapărat vizitate când ajungi la New York. În spațiul ce mi-a mai rămas voi căuta să relievez și unele obiective cărora le poți trece pragul fără să bagi mâna în buzunar. Acestea constituie, de asemenea, simboluri ale orașului.

Cea mai celebră **catedrală** din marele oraș american este **Saint Patrick**, cu cea mai frumoasă clădire neogotică și, în același timp, cea mai mare **catedrală catolică din Statele Unite**. Ea a fost finalizată în 1878 și are 2500 de locuri. Zidul

exterior este construit din marmură albă, iar fleșele au înălțimi de 101 metri, basoreliefurile sunt sculptate în Olanda de Coen; orga are peste 7000 de tuburi, iar rozeta de deasupra ei are un diametru de 8 metri; marile uși de la intrare sunt din bronz și cântăresc 9000 kg și sunt ornate cu statui ale sfinților din New York.

Clădirea O.N.U. a fost fondată în 1945, dar terenul de 7 ha nu face parte din teritoriul U.S.A., ci este o zonă internațională, având timbre proprii și poșta. Se pot vizita zilnic, în grup însă,

sălile de Consiliu de Securitate și ale Adunării Generale.

Wall Street este o arteră principală a metropolei, aflată tot în Manhattan. Este sinonimă cu "inimă" districtului financiar al New York-ului. Aici se află "Banca Rezervelor federale" construită în stilul unui palat renascentist care emite monedă S.U.A.; "Camera de comerț", o remarcabilă clădire în stilul Beaux Arts concepută în 1901; "N.Y. Stock Exchange", centrul pieței financiare mondiale, într-o clădire de 17 etaje construită în 1903; Biserica Trinity, construită în 1846 în stil gotic.

Mergând "per pedes" o să întâlnești o altă clădire pe care o vei admira: este **"Flatiron Building"**, cel mai renumit zgârie-nori timpuriu; în 1903, când a fost construit, era cea mai înaltă clădire din lume.

Închei articolul de față cu gara **Grant Central Terminal**, dată în folosință în 1913, o perla, o poartă, un simbol al orașului. Intrarea principală este încoronată de statuile lui Mercur, Hercule și Minerva, iar tavanul înalt, boltit, este un zodiac conținând 2.500 de stele, principalele constelații sunt puse în evidență de spații luminoase. Cele 3 ferestre înalte arcuite au 23 metri.

George Emil Palade s-a născut la 19 nov. 1912 în Iași. Tatăl său a fost profesor de filosofie, mama sa, de asemenea, profesoară, mediul familial determinându-i formația intelectuală.

În 1930 este admis ca student la Facultatea de Medicină a Universității din București, pe care o absolvă în 1940, obținând titlul de **doctor în Medicină**.

În 1946 pleacă în Statele Unite ale Americii, ca cercetător la Institutul Rockefeller de Cercetări Medicale din New York. Acolo l-a întâlnit pe dr. Albert Claude, care l-a invitat să lucreze împreună cu el în departamentul de Patologie celulară. Aici a colaborat cu biochimistul Philip Siekevitz; împreună au combinat metodele de fracționare a celulei cu microscopia electronică, producând componente celulare morfologic omogene. **Analiza biochimică a fracțiunilor mitocondriale a stabilit definitiv rolul acestor granule subcelulare ca un component producător de energie.**

Cea mai prodigioasă realizare a prof. George Emil Palade este punerea în evidență a **biosintezei proteinelor**, care se realizează la nivelul unor particule intra-citoplasmice numite "ribozomi" (sau "**granulele lui Palade**").

În 1961 a fost ales **membru în National Academy of Science**; împreună cu Keith Porter a editat revista "**The Journal of Cell Biology**", cea mai importantă publicație științifică în domeniul biologiei celulare.

Pentru descoperirea sa epocală, prof. George Emil Palade a primit în 1974 **PREMIUL NOBEL pentru Fiziologie și Medicină**, împreună cu Albert Claude și Christian de Duve, iar în 1986 președintele Ronald Reagan l-a decernat **Medalia Națională USA** pentru merite deosebite în domeniul științei.

În 1972 s-a mutat la Universitatea Yale din New Haven, iar din 1990 lucrează la Universitatea din San Diego, California.

A fost ales membru de onoare al Academiei Române.

În 2002 prof. George Emil Palade a dat un interviu în biroul său de la Școala de Medicină a Universității California din San Diego, unde este decan pentru probleme științifice, acordat revistei cercetătorilor români "Ad Astra". Interviul a fost realizat de către conf. dr. Tiberiu I. Oprea de la Universitatea de Vest Timișoara. La întrebările puse privind reforma științifică din România de azi, a precizat măsurile pe care le consideră necesare a fi luate de guvernul României: crearea unui sistem educațional care să faciliteze acest lucru și bineînțeles crearea infrastructurii necesare; crearea condițiilor favorabile (infrastructură și suport) pentru a atrage tinerii supradotați și pentru a maximiza șansele de realizare a potențialului acestora; revigorarea economică, respectiv științifică a țării; apoi, cercetătorii români care se gândesc la o carieră științifică în străinătate ar trebui să înceapă prin a deveni cercetători în România și apoi să-și perfecționeze cunoștințele în laboratoarele din străinătate; în acest fel pot reveni mai bine pregătiți în România.

La întrebarea dacă a avut de a face cu soții Ceaușescu a răspuns că a fost contactat de ei, fiind în mod evident interesați de valoarea propagandistică a relației cu un savant de talia lui - și nu de ideea de a oferi tinerilor cercetători români o educație științifică; ceea ce doreau ei cu adevărat era un institut "model", care să poată fi arătat vizitatorilor străini. În ceea ce privește contactul cu cineva din actualul guvern al României, a avut o scurtă întrevvedere cu președintele Ion Iliescu, dar "Nu mi s-a cerut părerea în legătura cu reforma științei în România" a încheiat interviul profesorul George Emil Palade.

Aurel Ursu Palade, Stuttgart

In memoriam:

FLOR STREJNICU (Alexandru Popescu) (1926 – apr. 2006)

Medic, frate de Cruce, publicist

În Săptămâna Patimilor, când apărea revista noastră din luna aprilie, în care tocmai publicasem un articol despre o nouă apariție de carte a neobositului domn Flor Strejnicu (intitulată "**Mărturisitorul**"), domnia sa trecuse deja la odihna veșnică. Să-i fie țărâna ușoară, Dumnezeu să-l ierte și să-l așeze în loc cu verdeț!

Îi aducem un scurt omagiu prezentând câteva repere biografice:

Născut la Ploiești, intră în **Frăția de Cruce** în 1941, la vârsta de 15 ani, și este arestat și condamnat cu un grup de prieteni, pentru activitate legionară. Odată cu venirea trupelor rusești este transferat de la Ploiești la închisoarea Mărgineni, de unde, în 1945, este eliberat și își termină liceul. Își schimbă numele din **Alexandru Popescu** în **Flor Strejnicu** (numele unui decedat) ca să-și "piardă urma" și dosarul penal din vremea gen. Antonescu să rămână fără subiect, și se înscrie la Facultatea de Medicină din Cluj.

A profesat ca radiolog la Cislădie, iar după 1990, în afară de participarea la conferințe și interviuri despre Mișcarea Legionară, în țară și străinătate, a editat, pe cheltuielă proprie, după ani întregi de studii laborioase, vrednice de admirație, multe lucrări de valoare, dintre care menționăm: două culegeri de poezii: "**Miniaturi**" și "**Mărturisitorul**" (ultima apariție de carte), o antologie dedicată centenarului lui Corneliu Zelea Codreanu: "**Culegem din mormântul tău lumină**", repere legionare: "**Hronic**"

"**Creștinismul Mișcării Legionare**" și "**Mișcarea Legionară și evreii**".

ION GAVRILĂ-OGORANU (1922 – 1 mai 2006)

Inginer, șeful rezistenței armate anticomuniste din Munții Făgărașului, publicist

În prima săptămână a lunii mai și-a încetat zbuciumata viață pământească și legendara figură de luptător de pe meterezele munților, Bădia Gavrilă-Ogoranu, în com. Sântimbru, satul Galtiu din jud. Alba. Sufletul lui cu adevărat bun și luminos, dar dărz, și-a găsit binemeritata odihnă, dar nu înainte de a fi lăsat generațiilor următoare patru volume captivante, intitulate sugestiv: "**Brazii se frâng dar nu se îndoiesc**" (scrise în perioada 1993 – 2005).

În primele trei volume autorul povestește existența sa de fost "șef de bandă legionară", condamnat la moarte în 1951 și grațiat în 1976, iar în ultimul volum sintetizează documentele din arhiva fostei Securități. "Dosarul" său are 124 de volume, cu 90.000 de pagini, însă... numai până în 1976! Restul a "dispărut", iar răspunsurile oficiale primite de la SRI prin intermediul CNSAS susțin că din 1976 încoace, eroul rezistenței anticomuniste n-ar mai fi existat pentru Securitate! Să fim serioși! (cel mai mărunț "disident" și fiecare cetățean era supravegheat.) O dovadă în plus că SRI și-a schimbat doar numele...

Fără să-l poată prinde.

Toți îl credeau mort, inclusiv mama sa, care-i face, după 7 ani, slujbă de pomenire și parastase.

În 1956 rezistența a fost anihilată, dar Ion Gavrilă-Ogoranu a rezistat, ascuns de femeia care i-a salvat viața (și care i-a fost alături până la sfârșitul vieții), iar în 1976, întrucât condamnarea la moarte se transformase, conform Codului Penal, în muncă silnică pe viață, se prezintă de bunăvoie autorităților din Cluj. Reușise performanța unică în istoria rezistenței anticomuniste: să nu fie prins timp de 28 de ani.

A fost anchetat timp de 6 luni, dar a avut parte din nou de ocrotirea divină: pe vremea când era ascuns, fostul său profesor de religie din facultate, Mircea Toderici, se adresase, prin niște cunoscuți, unor oficialități din străinătate, prezentându-le cazul Gavrilă și rugându-i să intervină pentru grațiere. Numele lui figura pe lista care i-a prezentat-o Nixon, la venirea în România, lui Ceaușescu. Pentru a păstra iluzia climatului de democratizare răspândită în lume de Ceaușescu și datorită faptului că România declarase, încă din 1964, că nu mai avea deținuți politici în închisori, a fost grațiat.

Ion Gavrilă-Ogoranu a primit buletin și a fost încadrat ca muncitor în agricultură și a trăit la Galtiu, căsătorit cu femeia care și-a riscat viața ascunzându-l. Astfel am avut șansa de a cunoaște "pe viu" și de a elucida o mică parte din misterul "celor din munți" care ne-au fascinat încă din copilărie, despre auzeam din când în când vorbindu-se pe șoptite.

Vom păstra în amintire mereu imaginea acestui bătrân "verde"; el va rămâne un simbol drag al verticalității, un exemplu, un îndemn.

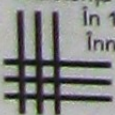
Povestea vieții sale este simplă și totuși ieșită din comun:

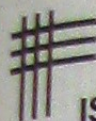
Născut în 1922 într-un sat de la poalele Munților Făgăraș, Gura Văii, în 1941 era șeful **Frăției de Cruce** din liceul "Radu Negru". Regimul gen. Antonescu i-a condamnat pe acești copii la ani grei de închisoare (pentru activitate... legionară, interzisă!), pentru că... ridicaseră sus pe munte o cruce de lemn!

Eliberat, după 1944, își termină liceul și intră la Facultatea de Agronomie din Timișoara.

În 1948 scapă de arestare, se retrage în munți și conduce, timp de 8 ani, rezistența armată împotriva cotropitorilor comuniști.

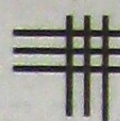
În 1951 este condamnat la moarte în contumacie de Tribunalul din Sibiu. Înnebunite, unitățile de securitate colindă, în lung și-n lat, toată regiunea,

ISTORIA CENZURATĂ DE GUVERNELE ROMÂNEȘTI

- premii în cărți -

Condiții de participare: vârsta max. 35 ani; răspunsurile se vor trimite în scris pe adresa sediului, se pot da telefonic sau personal, la sediu, până la data de 10 a lunii următoare apariției revistei. Premiile se vor ridica de la redacție.

RĂSPUNSUL CORECT LA ÎNTREBAREA LUNII APRILIE: "Este adevărat că, după cum susțin unii istorici, Nae Ionescu, Mircea Eliade și alți intelectuali români de valoare ar fi aderat la Mișcarea Legionară din interes?"

a fost dat de domnișoara Angela Vlădulescu din Călărași, 27 de ani, care a câștigat vol. "Ideologie și formațiuni de dreapta în România (1931 - 1934)".

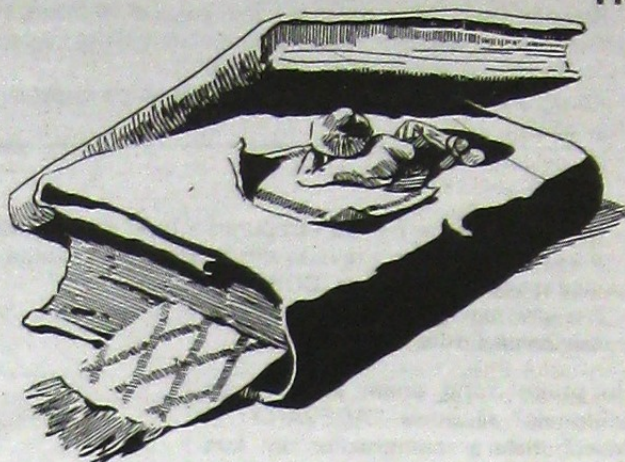
RĂSPUNSUL ESTE URMĂTORUL:

NU! Cei care susțin că Nae Ionescu, Mircea Eliade și ceilalți intelectuali români celebri ar fi aderat la ideologia legionară din vreun interes personal, o fac nu din neștiință, ci din perversitate, și doar în fața celor care (mulți, din păcate!) care habar nu au de istoria românilor!

Încă de la apariție, Mișcarea Legionară a fost prigonită; teroarea a cunoscut diverse etape, de la simple persecuții, la bătaii și înmormântări ilegale, până la asasinat individuale sau chiar în masă (în vremea dictaturii lui Carol al II-lea și în vremea comuniștilor), dar nu se poate spune că legionarii au dus-o vreodată "pe roze"; și atunci, ce interese personale putea să aibă cineva aderând la Mișcare?!

De interese materiale nici nu poate fi vorba (Mișcarea a trăit întotdeauna, exclusiv din jertfa membrilor ei și a simpatizanților, adică din cotizații și donații - povestea cu stipendierea de către Hitler este doar o poveste; s-au deschis arhivele secrete germane după trecerea a 50 de ani de la terminarea războiului și s-a constatat că Mișcarea nu a primit nici măcar o marcă sau un leu). Atât de "bogată" era Mișcarea (chiar când era la apogeu, în 1937!), încât Căpitanul a trebuit să facă o chetă pentru aducerea sicriilor eroilor Moța și Marin în țară!

În ceea ce privește puterea politică, era suficient de clar că nu era "floare la ureche" s-o cucerești, mai ales când autoritățile comiteau chiar abuzuri și crime pentru a stopa ascensiunea legionară.

Despre glorie nu are nici un sens să mai discutăm, când nici o organizație din istoria românilor nu a fost atacată cu atâta mișelie și nici atât de calomniată ca Mișcarea Legionară!

Deci singurul interes pe care ar fi putut să-l aibă prof. universitar Nae Ionescu, de exemplu, un om realizat din toate punctele de vedere, inclusiv material și social, era doar **conștiința de român și de creștin, interesul pentru Neamul din care făcea parte, pentru Neamul Românesc!** Același lucru este valabil pentru toți ceilalți intelectuali (unii aflați în plină ascensiune, alții la apogeu, alții "în amurg").

Să nu uităm că Nae Ionescu a făcut parte din camarila lui Carol al II-lea și a renunțat (sacrificând și la toate avantajele ce decurgeau de aici), trecând alături de legionari și luându-le apărarea; a preferat chiar să ajungă în lagăr alături de legionari. (De altfel, nici Eliade, nici Radu Gyr, nici Polihroniade, nici Vasile Cristescu, nici Alecu Cantacuzino etc. nu au scăpat de lagăr, iar unii și-au pierdut chiar viața)

Nimeni dintre acești intelectuali nu era adolescent, iar a se vorbi despre aderarea la Mișcare ca despre o "greșeală a tinereții" este cel puțin stupid, pentru că poate greși un individ, doi, dar nu o pleiadă de personalități! (și fiind vorba de adevărate personalități naționale recunoscute și pe plan mondial, de asemeni nu se poate vorbi de "mimetism"!)

ÎNTREBAREA LUNII MAI: Care sunt ideile de doctrină legionară desprinse din "Pentru legionari" (Corneliu Zelea Codreanu)?

PREMIU: "Ideologie și formațiuni de dreapta în România" (1934 - 1937) - vol. IV - Institutul Pentru Studiul Totalitarismului.

PETARDE ȘI TRIVIALITĂȚI ÎN LOC DE APLAUZE (continuare din pag. 5)

căci la aceste competiții veneau sportivi de valoare din huliul apus; îmi amintesc de o seară de vară, când toți spectatorii au rămas ținuiți, aprinzând mii de făclii din ziare făcute sul ca să îl urmărească pe americanul Bob Gutovski sărind 4,47 m la prăjină! "Veniseră americanii!" Nu cei mulți pe care îi așteptam să ne elibereze de ruși și de comuniști! Nu știam pe atunci că ne vânduseră pe bani puțini! Parcă erau buni și cei câțiva atleți, parcă se trezeau mici speranțe nemărturisite în sufletele noastre cernite.

Către finele deceniului opt din secolul trecut au început în lumea fotbalului "sforțările", vizibile din tribună; de o competiție între marile protagoniste, "Steaua", "Dinamo" (și poate și altele), ca o reacție a luptei dintre diferitele facțiuni din cadrul puterii: Securitate, Armată, Partid, în funcție de diferitele simpatii ale nomenclaturistilor.

Am sperat că după "Revoluția din 1989" totul să reîntre în normal, să dispară influența diferitelor centre de putere sau de interese și măsurarea jocurilor cu rezultate anticipate în culise. Acum, din acest punct de vedere lucrurile s-au îndreptat, căci fotbalul, devenind profesionist, interesele materiale primează, sponsorii sunt la vedere, galeriile sunt tot mai numeroase, fiecare club, cât de mic, are susținătorii lui care însoțesc echipa în deplasări.

Galeriile au și o frumoasă recuzită, cu bannere imense, steaguri, tricouri, fluturi, etc.; dar lucrurile frumoase se opresc aici.

Galeriile nu sunt ceea ce ar trebui să fie, adică susținători decenti ai echipei preferate, din contră: au apărut șefi de galerie certați cu "cei șapte ani de acasă", cu aspect de bodyguarzi și cu un limbaj suburban, de îți vine să-ți pui mâinile la urechi. La "Steaua", șef de galerie a fost Jean Pavel, detonator al multor incidente, apoi a fost Gigi Mustăță actualmente arestat și cercetat pentru tâlhărie. Halal exemplu pentru cei din jur! La "Dinamo", lider al galeriei este Elias Bucurică, și el un huligan notoriu cu toată șleahța lui: să ne amintim cum etapă după etapă a provocat grave incidente. În urmă cu mai bine de o lună, la Constanța, la meciul cu "Farul", au fost smulse peste o sută de scaune și aruncate în jandarmi; nu mai vorbim de petarde, fumigene și tribune incendiate. După Constanța scenariul s-a repetat la Târgu-Jiu și Pitești, unde au fost distruse automobile la întâmplare, iar câteva persoane din localitățile respective au fost lovite și internate ulterior în spital. Mai mult, pentru faptul că echipa lor de suflet nu merge bine, deși era pe primul loc în clasament, au mers "in corpore" la

sediul cu bannere pe care scria, printre altele: "Ole, ole, vă rupem picioarele!" sau "Jucători nenorociți, o să fiți măcelăriți!"; pentru conducătorii și investitorii echipei, care au pus la bătaie milioane de euro, se scandează lozinci de genul: "Locul vostru e în Siberia!" sau "La pușcărie cu toți, la pușcărie!" ori "Conducători de c...t, pe Dinamo ați îngropat!"

Nimeni nu s-a atins de așa-ziii fani dinamoviști; din contră, unul dintre conducătorii echipei, Cristi Borcea, a făcut un apel disperat să vină la următorul meci și să-i susțină, căci "ei reprezintă al 12-lea jucător".

Axiomatic, toți conducătorii de club sunt oameni cu bani. Azi, orice s-ar spune, trăim într-o lume a banilor, este firesc ca și sportivii și suporterii să fie interesați de câți bani se câștigă,

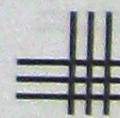
dar cu ce preț?

A trecut vremea când se juca doar pentru glorie sau pentru tricolor. Foarte mulți sponsori sunt oameni dubioși, certați cu cinstea, anchetați (sau nu încă) pentru fraude financiare. Acum 16 ani, în timp ce "proștii" mureau pe stradă de gloanțele așa-zisilor teroriști, în timp ce naivii urmăreau la televizor "revoluția în direct", câțiva cetățeni bine informați pregăteau terenul pentru a deveni oligarhii anului 2006: Borcea, Nețoiu, Badea la Dinamo; Copos și Dinu Gheorghe la Rapid, cu ascensiuni economice imposibil de justificat; Marian Iancu, eliberat recent din anchetele justiției, patron al "Politehnicii Timișoara", care a putut să investească numai în această iarnă câteva milioane de dolari în jucători și pentru a aduce pe Hagi la Timișoara.

Este foarte grav dacă patronii se tem de propriile lor galerii huliganice și închid ochii la tot ce se întâmplă.

O vină pentru erodarea atmosferei civilizate obligatorie pe stadioane o are și mass-media: auzi la radio și la televizor expresii de genul: "Meci pe viață și pe moarte..." sau "Se știe că Rapid și Steaua sunt dușmani de moarte", favorizând comportamentul agresiv pe stadioane; din noianul de știri, prea puțin sport propriu-zis, discutându-se la nesfârșit conflictele dintre marii finanțatori - o industrie a comentariilor de doi bani.

Se face prea puțin pentru păstrarea tradițiilor frumoase, se promovează nonvalorile pe fondul unei vulgarități care are ca rezultat o falsă percepție asupra a tot ce ar trebui să reprezinte fenomenul sportiv la nivel național.

Revista se difuzează la chioșcurile RODIPET din BUCUREȘTI și din toate reședințele de județ ale țării, precum și în alte localități pe care nu le mai enumerăm.

Vă rugăm cereți revista, întrucât distribuitorii n-o afișează!

ABONAMENTE PE ADRESA:

NICOLAE BADEA (secretar redacție)
STR. VLAICU VODĂ NR. 23, BL. V39, AP. 37,
SECT. 3, BUCUREȘTI, Tel.: (021) 322 3832

NOTE REDACȚIONALE:

- Ne cerem scuze pentru strecurarea unei erori la numerotarea revistei, survenită în martie 2006: în sept. 2003 a apărut primul număr al Cuvântului Legionar, deci revista din martie 2006 trebuia să aibă nr. 31 (în loc de 32), iar cea din aprilie trebuia să aibă nr. 32 în loc de 33; luna aceasta este înscris nr. CORECT: 33;

- S-a omis din greșeală semnatarul art. de la rubrica "Ideologie" din numărul trecut, intitulat "Minciuna la rang de credință": autorul art. este dl. Nicador Zelea Codreanu.

În primul rând ținem să adresăm tradiționalul răspuns "ADEVĂRAT A ÎNVIAT!" tuturor camarazilor din țară și străinătate și TUTUROR simpatizanților care ne-au adus lumina Învierii Mântuitorului scriindu-ne și felicitându-ne de Sfintele Paști.

Florin Ionașcu - Slatina: Cei trei mareași din istoria României sunt: Alexandru Averescu, Constantin Prezan și Ion Antonescu. Primii doi s-au acoperit de glorie în războiul pentru reîntregirea României din 1916 - 1918, Averescu în luptele de la Mărăști, comandând Armata II; iar Prezan comandând întâi Armata IV de Nord și apoi grupul de armate din Sud, remarcându-se în bătălia de pe Neajlov și Argeș. (Despre cel de-al treilea nu cred că mai aveți nevoie de detalii...)

Vasile Barbu - Novi Sad, Serbia: Ne-a bucurat, ca de obicei, primirea revistei "Floare de latinitate", atât prin conținutul ei variat, îmbinând tradiție și actualitate, istorie, poezie, noutăți, religie ortodoxă etc., cât și prin faptul că există, dragii noștri, și că vă faceți simțită prezența într-un mod productiv și plăcut! Felicitări și fraților români de la ziarul "Tibiscus" (de existența căruia știam, dar pe care nu-l văzusem până acum). Toată admirația și dragostea noastră! Să vă ajute Dumnezeu în tot ceea ce întreprindeți!

Tiberiu Macarie - Iași: Felicitări pentru preocuparea dvs. în domeniul istoric! Într-adevăr, vol. pe care l-am oferit ca premiu în luna martie 2006, "Ideologie și formațiuni de dreapta în România (1927 - 1931)" nu este primul, ci al doilea din seria editată de Institutul Pentru Studiul Totalitarismului; nu am oferit primul volum (1919 - 1927) nu numai pentru că dreapta românească înseamnă Mișcarea Legionară (înființată în 1927), dar și pentru că nu avem decât un exemplar din vol. 1919 - 1927; dacă-l doriți, vi-l putem xerografia (contra cost).

Octavian Denulescu - Arad: Cu regret mă văd nevoit să vă răspund: cine nu înțelege singur, citind "Protocolurile înțeleptilor Sionului", despre ce anume este vorba și, mai ales, ce soartă ne așteaptă dacă vom sta indiferenți, muți, surzi și orbi, cu mâinile în sân, ca până acum, nu va înțelege nici dintr-o mie de vorbe și explicații.

Aurel Ignat - Timișoara: În sfârșit am intrat în posesia Circularii din 6 aug. 1945, dată de N. Pătrașcu, secretarul general al Mișcării din vremea lui Sima, în 1945, privitor la faimosul și discutatul pact cu comuniștii. Vă ofer citatele mai importante: "Cât privește problema politică a țării noastre, ea rămâne să fie rezolvată de organizațiile politice în acțiune, de azi și de mâine, cărora le dorim și le urăm o activitate cât mai rodnică și un suflet cât mai unitar și mai înțelegător în rezolvarea problemelor capitale ale României." Deci Pătrașcu lasă cale liberă "organizațiilor politice de azi" (din 1945 - comuniștilor, adică!), ba le mai dorește și "activitate rodnică"! Și au avut ceva "roade" comuniștii: distrugerea țării și a românilor! Alte citate, la fel de relevante: "Legionarii vor trebui să păstreze o poziție de respect și lealitate față de autoritatea de stat." (respect și lealitate față de autoritatea de stat reprezentată masiv de comuniștii!); "ne vom feri cu toată strictețea de a crea sau de a mări animozitățile și așa destul de pronunțate" (el ordona ca nici măcar "animozități" să nu existe). Dacă acesta nu este un PACT - cu comuniștii! - atunci ce este? Pătrașcu, prins de comuniști în 1945, a procedat exact la fel ca prietenul și șeful său direct de atunci, Horia Sima care, când a căzut în mâinile Jandarmeriei, în 1940, a dat listele cu legionarii necunoscuți de autorități până la acea dată și s-a ploconit în fața călăilor camarazilor săi (a se vedea H. Sima - "Sfârșitul unei domnii sângeroase"). Apoi, Pătrașcu, după ce i-a lăsat pe comuniști în pace timp de doi ani, să se instaleze solid la putere, s-a trezit să înceapă "organizarea" (simple discuții între oameni, care s-au soldat cu ani crunți de închisoare).

Vlad Pogorevici - Suceava: Mulțumim pentru statornicia cu care ne scrieți, pentru încurajările care ni le adresați permanent, ca și pentru inspiratele dvs. rânduri pe care le așteptăm întotdeauna cu plăcere.

Mihai Dridu - Baia Mare: Nu vă împărtășesc entuziasmul pentru "Dosarele secrete ale istoriei" de Alain Decaux: cred că trebuie citite cu rezerva necesară, cu discernământ, pentru că, pe lângă faptul istoric brut, real, autorul încercă insistent să "demitizeze" (mai corect spus, să denigreze) eroii naționali și personalitățile devenite deja legendă, sub pretextul "secretului" și al "cercetării științifice" (de fapt complicând inutil lucruri extrem de simple, logice și evidente, buimăcind cititorul).

Flora Crăcea - București: Draga mea Doamnă "Verde", sper să reușesc să ajung și la dvs., să tăfăsuim din nou și să aprindem candela pentru toți uriașii generației dvs. (Ca de

obicei sunt însă într-o criză de timp atroce.) Mulțumesc pentru frumosul "Ciobănaș" creat de mâna dvs. de Ană zidită în edificiul Mișcării Legionare; cadoul dvs. și-a găsit locul alături de cealaltă pictură, "Carul cu boi", aducându-mi nostalgia câmpului înflorit și a doinei.

Valentin Iepure - Huși: "Dosarul rușinii" despre care mă întrebați se referă la adulterul comis de Horia Sima cu soția camaradului aviator Andrei Costin care-l găzduise și-l ospătase în timpul când Sima era fugăr prin lume (1945 - 1948); amănunte oferă cartea fostului frate de Cruce dr. Alex. Ronnett, intitulată "O pacoste sau un destin vitreg?" și vol. II din cartea "Pentru sfânta Cruce, pentru Țară" a avocatului comandant legionar Mădărie Popinciuc; de remarcat este faptul că Sima a refuzat să se prezinte în fața unui Consiliu de Onoare Legionar format din comandanți din vremea Căpitanului pentru a-și recunoaște grava abatere morală sau pentru a-și susține, eventual, nevinovăția; mai mult, deși în urma acestui adulter a rezultat un copil foarte asemănător cu Sima și soția lui Andrei Costin a mărturisit public adulterul, Sima a refuzat cu îndârjire să facă teste de paternitate. A fost picătura care a umplut paharul răbdării legionarilor. Atunci a fost părăsit de către întreaga garnizoană legionară din Argentina - două sute de oameni! (Sima, încorect ca de obicei, a dat ulterior o circulară prin care desființa această garnizoană care se autodesființase). Ca să "spele rușinea", secretarul particular al lui Sima, Traian Borobaru, s-a oferit să înfieze el copilul (lucru neacceptat de doamna Costin). Referitor la cea de-a doua întrebare: într-adevăr, H. Sima n-a făcut nici o zi de închisoare - exceptând 2 săptămâni în ian. 1934 (după împușcarea lui I. G. Duca).

Răzvan Ursea - Galați: Ne îndoiem sincer de faptul că rubrica "Zig-zag pe mapamond" face un deserviciu românilor, îndemnându-i să plece din țară (?). Dimpotrivă, cred că mulți care nu au posibilitatea să călătorească prin lume decât prin intermediul pozelor și scrisului, se conving de faptul că nu suntem deloc mai prejos decât alte țări în ceea ce privește frumusețile naturale (ba dimpotrivă!) și vestigiile istorice; frumusețile artificiale, construcțiile adică, se pot realiza oricând; doar de noi depinde! Nu e cazul să vă fac prelegere geografică și nu întâmplător, de când ne știm ca popor, au răvnit și răvnesc mulți la pământul românesc, și nu degeaba încearcă de două mii de ani să ne desființeze pentru a se instala ei aici. Apoi, dl. Emilian Ghika a reliefat de câte ori a avut ocazia, prezența românilor în istoria sau cultura țărilor respective (mă limitez la un exemplu, chiar în numărul de față: Const. Brâncuși la New-York); inclusiv la Israel s-a axat pe vestigiile creștine. "Zig-zag-ul pe mapamond" constituie o "pată de culoare" la propriu și la figurat, asemeni poeziilor. Dacă ne va ajuta Dumnezeu, anul viitor vom prezenta "Zig-zag prin țară".

Nicoleta Codrin

Redactor șef:	Periodic editat de "ACȚIUNEA ROMÂNĂ"	ISSN 1583-9311
Colegiul de redacție:	Nicoleta Codrin	
Secretar de redacție:	Emilian Ghika, Corneliu Mihai, Ștefan Buzescu, Cătălin Enescu	
Relații cu publicul	Nicolae Badea	
	Str. Mărgăritarelor nr. 6, sector 2, București	
	(zona Circului - inters. cu Ștefan cel Mare, colț cu str. V. Lascăr)	
	Vineri, între orele 15 ⁰⁰ - 19 ⁰⁰	
	Tel.: (021) 322 3832 sau 0745 074493	
	e-mail: actiunea-romana@actiunea-romana.com	